

CHARLES LAZENBY B. A.

A SZOLGA

**FORDÍTOTTA:
MISKOLCZI GÁBOR**

**MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT
2022.**

Arany lépcső

Tiszta élet,
nyílt elme,
megtisztult szív,
élénk értelem,
világos szellemi meglátás,
testvéries érzés tanulóársunk iránt,
készség tanítást és tanácsot adni és kapni,
hűséges kötelességérzés a Tanító iránt,
készséges követése az igazság követelményeinek, ha egyszer bizalmunkat
belé helyeztük és hisszük, hogy a Tanító annak birtokában van,
személyes igazságtalanságok bátor elviselése,
elveinkért való bátor helytállás,
félelem nélküli védelme azoknak, akiket igazságtalanul bántanak
és folytonos éber szemmel tartása az emberi haladás és tökéletesedés
eszményének, amit a titkos tudomány elénk tár,
ez az az Arany Lépcső, amelynek fokain a tanuló felhágat az Isteni Bölcsesség
templomához.

ELŐSZÓ

Éj borult a világra és az emberek aludtak. Szerény kunyhó ablakánál állt egy gyermek és a hideg keleti égen tündöklő nagy ezüst csillagra figyelt.

Nemrég ébredt saját Énjének csodájára és megnyilvánulása lehetőségét határtalannak látta. Sok olyanra gondolt, amit tenni, és amivé lenni szeretne. Amíg így követte csapongó képzeletét, úgy látszott, mintha a csillag közeledett volna hozzá és nem is volt már csillag, hanem egy ragyogó ember, aki oly magasztos szeretettel mosolygott rá, hogy a gyermek szíve nagyot dobbant örömében.

Az ember karjaiba vette a gyermeket, akit ekkor a boldogság és határtalan öröm és erő érzése töltött el. És szólt az ember:

– Gyermekem, veled leszek mindig, hogy mindazt megadjam neked, amit képzeleted legszebbnek tart, és te, te magad fogsz választani. Mondd, mit szeretnél legjobban?

– Gazdag akarok lenni.

A csillag-ember mosolygott és távozott.

És a gyermek mérhetetlen gazdagságba született. Arany hegyei és drágakövekkel tele ládái voltak. Fehér márvány palotákban élt napsütötte tengerpartokon. Rabszolgák ezrei hajoltak meg parancsai előtt. Pazar pompával utazott fényes hajókon országról-országra. Királyok voltak barátai és a világ nagy emberei pártfogójukként üdvözölték.

Uralkodóknak adott kölcsönöket, hatalom volt a nemzetek sorsában – és belefáradt és elaludt.

A csillag-ember újból eljött hozzá és kérte, hogy válasszon újra.

– Harcos király akarok lenni.

Az oltalmazója mosolygott és távozott.

A megkívánt viszonyok közé született. Óriási seregek vezére lett és amint végig lovagolt a hosszú sorok előtt, azok bizalommal és hűséggel tisztelegtek neki. Háborúba vezette őket és sok csata nehezen át vívta ki útját a nagyság felé. Mérhetetlen birtokok ura volt. Zászlója, mint a hóditó hatalom jelképe lengett széles e világon. Országok reszkettek nevétől.

Gyöngébb királyok adófizetőivé lettek. Hajóhada messze tengereken páratlan volt. Megváltotta a világ térképét és új világtörténelem alapját vetette meg – és elfáradt és elaludt.

Amikor a csillag-lélek odajött hozzá, szólt a gyermek:

– Híres pap akarok lenni és hatalom az egyházban.

Az oltalmazója mosolygott és távozott.

A gyermek kolostorban találta magát, amelynek falain nem hatolt át az elcsigázott világ hangja. Szép élet volt és örült a hatalom érzésének, amelyet a virrasztások és az önmegtagadó életmód adtak meg neki. Gyűlölte a bűnt. Sárga viaszgyertyák égését figyelte és imáadásban térdelt vallásának jelképei előtt. Eszményének teljében imáda Istenét és csodáló követőinek serege szentté avatta.

Ajkának minden szava ostorcsapásként érte a bűnöst és a tüzes vas mindig a kezében volt, hogy maradandó bélyeget üssön minden gonoszra. Istentől felhatalmazottnak érezte magát, hogy bírálja és elítélje a rosszat.

Emelkedett a hatalomban, amíg el nem érte egyházának legmagasabb rangját és szavait milliók úgy tekintették, mint magának Istennek szavát.

Jól szolgált Istenét és nagyon belefáradt és elaludt.

Amikor az oltalmazója újra megjelent, a gyermek megmondta neki, hogy belefáradt az önmehtagadásba és teljesen érzéki életet kívánt élni.

Barátja mosolygott és távozott.

Gazdag örömeket ígérő világba lépett. A levegő illatokkal volt terhes. Fuvolák és hárfák zenéje vegyült a madárdalba. Paradicsomi hurik vágyteljesen, gyönyörrel teljesítették kívánságát. Színpompás, ragyogó udvarának fülledt és bágyadt légkörében hajlékony táncosnők erotikus dallamokra mozogtak. Lakoma lakomát követett, a legválogatottabb borokkal, a legzamatosabb gyümölcsökkel, a legízletesebb ételekkel.

Pompás selymekbe és bársonyokba öltözött, puha pelyhes heverőkön pihent kedve szerint, gyönyörűen faragott elefántcsont oszlopok között – és elfáradt és elaludt.

Ezen a napon átment az udvarán egy lány, aki bár értette és nem nézte le az életet, amelyet élt, mégsem hajlott az érzékiségre, hacsak nem egy mélyebb életcél kifejezése kedvéért.

Talányosan és megértően rámosolygott, mint ahogy egy anya mosolyogna gyermeke játékán, de elment tőle, ott hagyva a nyomát emlékezetében.

Amikor a csillag-ember jött, szólt a gyermek:

– Olyan tulajdonságokat akarok megjeleníteni, amelyek arra indítják ezt a lányt, hogy megkívánjon és megszeressen engem.

Az oltalmazója mosolygott és távozott.

Egyszerűbb és kevésbé izgató életben találkozott a lánnyal. Bár lényegben nem lett más, a körülmények hatása alatt látszólag mégis megváltozott és a lány megszerette és istenítette és felajánlotta neki tiszta nőiségének mélységeit. A férfi visszariadt, érezte, hogy méltatlan erre az adományra – és elaludt.

Amikor az oltalmazója jött, első gondolata a lány volt, mégis így szólt:

– Nagy tudós akarok lenni, széleskörű ismereteket akarok sokféle tényről.

A Mester mosolygott és távozott.

A gyermek bámulatos kíváncsisággal született, egészségtől duzzadó testben és nagyszerű aggyal.

A világot hatalmas és jól áttekinthető teremnek látta, amelyből sok ajtó vezetett más termekbe. Minden terem közepén nagy, fiókos szekrény állt, minden fiók tény-adatokkal tele. Némely fiókban rend volt, de a legtöbben az adatok nagy rendetlenségben heverték és türelmes elmére volt szükség, hogy megfelelően rendezze és megfigyelésre közzé tegye őket. Telve volt lelkesedéssel és mohó buzgalommal kezdett a zavaros adatok rendezéséhez. Ezeket számos fiókban rendbe rakta, osztályozta, és nevével látta el.

A termen áthaladó tömeg felületesen bepillantott a rekeszekbe és tisztelettel beszélt tudósunk elvégzett nagy munkájáról. Tettereje több terembe vitte és a világ egyik nagy tudósának ismerték el.

Mikor aztán visszanézett abba a terembe, ahonnan elindult és látta ifjúkori munkáját porlepetten, és hogy sok új fiókban nagyobb zűrzavar volt, mint valaha – belefáradt és elaludt.

A gyermek nagyon vágyódott leánytársa után és mégis, amikor oltalmazója jött, azt választotta, hogy meg tudja látni a világ szépségét és képes legyen visszaadni a látottakat.

A csillag-ember mosolygott és távozott.

Körülötte mindenfelé szépség ragyogott. Hangok miriádjának összekeveredő hangját hallotta – a tücsök ciripelését, a patak csörgedezését, férfiak és nők nevetését, a város utcáinak zaját, a mennydörgés hangját és a millió esőcsepp csengését.

Hatalmas zeneműveket alkotott, felemelte és felrázta az érzelmeket. Mindenben meglátta maga körül a forma és a szín szépségét és képes volt mindezt másokkal is láttatni. Ismerte a szépséget és akár színekben, márványban, akár szavakban fejezte ki azt, teljes örömet nyújtott azoknak, akik alkotásait megismerték.

A művészetek mestere és eljövendő nemzedékek vezérszelleme volt – és belefáradt és álomba merült.

Most a lány ellenállhatatlan erővel hívta és ő fohászzkodott, hogy méltóvá váljék hozzá.
Az általmazója mosolygott és távozott.

Együtt éltek és dolgoztak és mindegyikük fejlődő új, belső látással figyelte felelőségének egy mélyebb életcélra való ébredését.

Kiegészítették, gyümölcsözővé és teljesebbé tették egymás életét és örömmel figyelték annak a szeretetnek a növekedését, amely megsemmisíti a lekötöttséget és felszabadítja a lelket minden köteléktől. Ez a nap is lealkonyult és amikor a csillagember jött, mindegyik a szívéhez legközebb álló sorsot választotta.

A gyermek, akinek sorsát mindezek az életpályákon át követték, azt mondta:

– Meguntam az életet és minden eszme iránt unalom tölti el a lelkemet. Nem tudok olyat elgondolni, amit megkívnék és vállalnék, nem látok semmi olyan posztot az emberek között, amit örömmel betöltenék, semmit, ami nekem igazán örömet szerezhetne. Tudom, hogy nem halhatok meg. Ha van egy eszmény, amelyre az emberiség törekszik, engedd, hogy azt szolgáljam és segíthessem embertársaimat.

Nagyon öregnek érzem magam, hadd szolgáljam tehát eljövendő napjaimban embertársaimat, mert nagy szükségük van rám. Nem tudom, hogy az élet szerteágazó tervében mi a legjobb az embernek, de tudom, hogy minden rendben van, és az ember szép és nemes cél felé halad. Engedd, hogy vele maradhassak, amíg csak szüksége lesz arra, hogy valaki segítse. Hadd lehessen bármilyen környezetben is kibontakozásának eszköze. Nem kívánom, hogy lássa a szolgálatomat és nem törődöm azzal, hogy kit szolgálok, hiszen minden ember egyazon nagy cél felé halad. Oda vigyél szolgálni, ahol leginkább szükség van reám. Nem tudok elképzelni jutalmat, vagy ha tudnék is, unok minden jutalmat. Hadd legyenek az Ember szolgálója.

És mondta a Mester:

– Ez a választás, gyermekem, különbözik a többitől. Abban, amit most választasz, egyedül fogsz állni. Az emberek nem tartanak majd sem nagynak, sem bölcsnek. Sohasem leszel gazdag, mert ami pénzed lesz, az az emberiségnek kell, hogy jusson, sohasem neked.

Lehet, hogy nem lesz házad, vagy szép ruhád, sőt elég ennyivalód sem lesz mindig. Törekedni fogsz, hogy segíts az embereken és azok majd nevetnek az erőlködéseden.

Látni fogod, hogy állandóan úgy gondolkoznak és cselekszenek, hogy fájdalmat, bánatot okozzanak önmaguknak, és te képtelen leszel őket ebben meggátolni, bár mindig segítened kell őket, ha a szenvedés bekövetkezett.

Keresztül-kasul fogod járni a világot és csak ritkán találkozol majd azokkal, akik úgy szolgálnak, mint te. Egy hely sem lesz, amit otthonodnak nevezhetnél. Nem lesznek külön barátaid, mert te minden ember szolgálója leszel és a világ barátsága sohasem ilyen természetű.

Elhagyatott leszel és olyan emberek fájdalmát fogod viselni, akikről sohasem hallottál és akikkel még korszakokon át nem fogsz találkozni.

Közkatona vagy, aki nehéz szolgálatra jelentkezett abban a háborúban, amely mindaddig tart, amíg az emberfaj legutolsója sem szorul többé segítségre. Amire most ajánlkozol, nagyon kevés olyat kínál, amire az emberek vágyakoznak.

Nem lesz a tiéd semmi. Lehet, hogy egész valódat a legkellemetlenebb feladatokra használják. Életeken keresztül azok közé küldenek majd, akik a legjobban rászorulnak a segítségre, tekintet nélkül arra, hogy neked kellemes lesz-e, vagy sem.

Választott eszményedhez való hűségedet ezerféleképpen teszik majd próbára. Szigorú fegyelmet kell elviselned és csak kevés dicséretben lesz részed.

Feljebbvalód gyakrabban fog megfeddni, mint dicsérni. Személyes céljaid feláldozását egyáltalán nem tekintik majd jelentősnek, mert a sereg minden közlegénye ugyanígy tett.

Minden életben szenvedni fogsz és így bőséges tapasztalatot szerzel azért, hogy teljes rokonszenvet érezhess minden ember iránt.

Ismerni fogod a bánatot és szenvedést, visszariadsz majd a félelem hatása alatt és nem lesz más jutalmad, mint a szeretet, amelyet állandóan tovább kell adnod. Jól gondold meg, mielőtt ezt az utat választod.

És szólt a gyermek:

– Nincs más út.

Örömeinek ragyogásában a csillag-lélek karjaiba vette a gyermeket és elvitte őt messzire. És a gyermek érezte, mint árasztja el csodálatos békesség az érzékeit és az elméjét. Hatalmas világok soha nem álmodott ragyogásban tárultak fel szemei előtt.

Csodálatos zene hatalmas akkordjai töltötték be a végtelen teret, amelyben ritmikus szárnyalással hatalmas, fénylő lények keringtek. A legnagyobb földi gyönyörűség az ezerszeresére fokozódott. Tökéletes öröm teljes szabadságban volt mindenütt ebben a magasabb világban. A gyermek hiánytalan boldogságban pihent csillag-vezetőjének kebelén.

És ekkor az oltalmazója beszélni kezdett, és így szólt:

– Ez a világ a tiéd, mert a földi kívánságok béklyóit eldobtad magadtól, fizikai korlátokat nem kell már többé viselned. Elnyerted a jogot, hogy ebbe a világba szüessél meg.

Ide nem hatol be a fájdalom, sem az örömeit nem rontják meg, mint a Földön, amelyet elhagytál. Isteni örökséged dicsőségében fogsz élni, amelynek elérésére földi életeid elrendeltettek és megszabadulsz a fájdalom, szenvedés és félelem emlékeitől is.

El fogod felejteni, amint már most is elfelejtetted, hogy léteznek a küszködő halandók világa, akik testvéreid voltak. A világ szomorúsága elmúlik majd belőled és nem is fogsz többet emlékezni rá, noha az emberek közt ez a fájdalom valóságos.

Kevesen vannak, akik látva ezt a világot mégis úgy kívánnak választani, mint te. E választásnál nincs szó helyesről, vagy helytelenről. Ez a világ a születési jogod; a te igazi otthonod. Teljesen jogos, hogy itt maradj és a Magasztos Uralkodók helybenhagyják a választásodat, ha így határozol. Korszakok folyamán minden ember eléri ezt az örömet, akár visszatérsz közéjük, akár nem. Ha leszállsz, az azért történik, hogy segítsd őket szenvedésük közepette és abban, hogy gyorsabban eljussanak a békesség, szépség és világosság ezen országába.

A ragyogó vezető levitte őt a nagyvárosok szegénynegyedeibe, börtönökbe, menhelyekre és javítóintézetekbe, a társadalom kiközösítettjeihez és azokhoz, akik kapzsi módon kizsákmányolják embertársaikat, a bűn legmélyebb odúiba, ahol férfiak és nők a testüket bocsájtják áruba, a szenny és hitvány aljasság tanyáira. Megmutatta neki a kicsinyességet, a jelentéktelen és szárnalmas célokat, amelyek a legtöbb emberi cselekvést irányítják.

És szólt a vezető:

– Íme, ők a testvéreid, akiknek még évezredekig szükségük lesz a segítségedre. Csaknem minden gondolatukkal szenvedést hoznak önmagukra, amelyben irántuk való szeretetből önként kell osztoznod. És most gyermekem, válassz.

Szólt a gyermek:

– Az emberiség szolgálja akarok lenni.

A Mester mosolygott és távozott.

BEVEZETÉS.

*A föld férge pillangóvá lesz,
a pillangó nőül veszi a rózsát,
– és megszületik a holló.*

Bolond közmondás.

Bevezetésül talán hasznos lesz néhány meghatározás.

A fekete mágia az emberben rejlő erőknek saját fejlődése érdekében való felhasználása, amely erők alkalmazása közben az ember már kész más emberi lények jólétét feláldozni.

Az ember saját fejlődése alatt a személyiség minden érzéki, érzelmi, vagy értelmi növekedését értjük, mégpedig mások feláldozása árán és jólétükre való tekintet nélkül. A mindennapi fejletlen ember, aki kihasználja mások gyöngeségét és tudatlanságát, hogy valamely képzelt előnyhöz jusson – akár pénz ez az előny, akár valamely személyes becsvágy kielégítése – azon az ösvényen jár, amelyen, ha tovább halad, erőinek mélyebb és teljesebb kifejlődése során fekete mágus lesz belőle.

A fehér mágia mindezen erőknek az emberiség javára való felhasználása, miközben az erőket alkalmazó ember folyton kész arra, hogy az emberiség javára feláldozza saját kényelmét és becsvágyát. Készséggel lemond az érzéki örömeiről és személyiségének arról az elismeréséről, amelyre igényt tarthatna, ha látja, hogy ezzel a lemondással segít az emberiségben és előbbre viszi az emberi tökéletesség felé vivő hosszú útján.

A balkéz mágia: az ember saját erőinek és ezek mellett szertartások felhasználása azért, hogy test, szerveződés vagy forma létesüljön a megnyilvánuló élet számára. Ez a formának kifelé, konkrét alakba való vetítése akár fizikai folyamat -amely pl. az érzékek fejlesztésében juthat kifejezésre- akár olyan szervezetek létrehozása által, amelyek vallásos, tudományos, politikai, művészeti eszmék, vagy általában minden olyan elképzelés hordozójául felhasználhatók, amelyek kinyilvánításához szervezett forma szükséges. Ez a mágia formát alkotó, és működése nem annyira az eszme életével és természetével, mint inkább a kifejezésére szolgáló forma felépítésével függ össze.

A jobbkez mágia az emberi természet benső erőinek felhasználása, hogy leküzdje a forma korlátozásait és bilincseit, hogy kiszabadítsa lelkét az érzékelés minden béklyójából, és azokból az indulatokból, képzetekből, amelyek arra irányulnak, hogy őt az élet mulandó megnyilvánulásaihoz kössék. Az ember örök és halhatatlan természetének szolgálata ez, amelynek folyamán feláldozza a halandó és átmeneti formákat és legyőzi ezek kísértéseit.

A felsőbb mágia a rejtett és belülről fejlesztett erők és képességek tudatos használata. Kifejezésében nem keresi szertartásos, vagy vallási szervezetek külső segítségét. Pozitív akaratot fejleszt és a gondolatok összpontosításával arra képesíti az embert, hogy új értékek teremtsék és a gondolat, az érzélem és a hatóerő hatalmas középpontja legyen.

Az alsóbb mágia segédeszközök használata az emberi vágyak és törekvések kifejezésére és azért, hogy állandóbbá és tárgyiasultabbá tegye elképzeléseit. Nem a szellemi fejlődést segíti, hanem a személyiség érzelmi és fizikai erőterét fokozza.

Minden ének, fohászkodás, megidézés, a mantrák, színek, füstölőszer használata és az ételek, emberi formák és más anyagi tárgyak energetizálása is e terület része.

Az alsóbb mágus ezen kívül ért saját energiájának alkalmazásához is, tetszése szerint csökkentheti, vagy fokozhatja a körülötte lévők életerejét, bár ez a cselekedet olyan nagy felelősséggel jár, hogy minden igazán képzett Adeptus óvakodni fog az elkövetésétől. Esküdtszékekhez szóló ügyvédek, részvénytársaságok igazgatói, munkásgyűlések vezetői, vallásos összejövetelek szónokai gyakran öntudatlanul használják ezeket az energiákat és érvényesülhetnek is egy időre társaik rovására.

Ez azonban minden esetben rombolóan hat arra, aki megteszi, és ezért az árja¹ okkultizmus beavatottja kerüli. Ugyanebből az okból tilos az árja beavatotti közösségekben a hipnózis, delejezés vagy a befolyásolható természetű emberek tudatára asztrális vagy fizikai világból bármilyen hatást gyakorolni.

Néhány további meghatározás iránt legyen még elnéző az olvasó.

Az emberiség Manuja az Egyetemes Elmén belül levő azon szegmens, amely magában foglalja az emberre és fejlődésére vonatkozó valamennyi eszményt és fogalmat, annak gyermekkorától és fejletlen állapotától kezdve az emberi növekedés teljes ciklusának végén elérendő tökéletességéig.

Az emberiség hét nagy csoportra oszlik és e hét nagy csoport mindegyikén belül hét tudatosan kitűzött feladatú osztály van; e negyvenkilenc alcsoport mindegyike típusokat fejleszt, és tagjait saját jellegzetes feladataira tanítja.

Az első három gyökérfaj, vagy nagy csoport munkája befejeződött és nem kell rájuk kitérni ebben a könyvben; marad jelenleg azonban tizennégy emberi alfaj, amelyet tekintetbe kell vennünk, és ezen különféle fajok szükségleteit tanulmányoznia kellene minden okkultistának, aki a Teozófiai Társulatban szolgálni akarja az általános testvériség eszményét faj-, vallás-, nem-, osztály- és bőrszín szerinti különbségtétel nélkül.

A Fehér Páholy az Ember Szolgáiból áll. Senki sem tagja, aki életét nem ajánlotta fel az ember szolgálatára. Minden tag megfogadja, hogy segíteni fogja az emberiséget hosszú utazásában, és hogy tanítani fogja az emberiség valamennyi csoportját azokra a leckékre, amelyek a legalkalmasabbak fejlődésének ezen a fokán.

A legkevésbé fejlett ember is fontos és az igazi emberszeretőnek tekintetbe kell vennie annak szükségleteit. Mivel az emberi életnek tizennégy csoportja van, és mivel ezen alfajok mindegyike újabb hét osztályra vagy családra oszlik, ezért a Fehér Páholyoknak is ennek megfelelő számú csoportja van, és az alfajok minden családját a szolgák egy-egy csoportja vezeti és tartja szemmel. Feladatuk abból áll, hogy az emberi kiteljesedésnek ezen külön területeit megvédjék és megvilágítsák.

A tanítási módszerek és e megtanulandó leckék természete ennél fogva igen szerteágazó. Az eszmények különbözők, de valamennyi szükséges az ember fejlődésének kibontakozására.

A Bölcsesség a tudás helyes használata. A tudást meg kell szerezni és fel kell dolgozni. Azután pedig az ember megsegítésére kell használni. Az emberi faj minden tagja, aki felfogta az eszményt, vagyis az élet fogalmát, amely az emberi törekvés következő fokának felel meg, életébe vetíti ennek az eszménynek képét, ennek megtestesülésévé válik, mert bármit vessen

¹ Ebben az összefüggésben az „árja” szó a Teozófiai irodalomban 5. Gyökérfaj néven említett embercsoport tagját (gyakorlatilag a ma élő teljes emberiséget) jelenti. E mű születésekor (1920-ban adták ki először) a német nemzeti szocialista eszmekör, és így az abból ismert „árja faj” szóösszetétel még nem létezett, vagy legalább is nem volt széles körben ismert.

is az ember szívébe és elméjébe, azt aratja le fizikai tetteiben. Ezt a személyt, vagy személyeket ekkor Bodhiszattváknak – vagy bölcsességben megtestesülteknek - nevezik és a gyökérfajok alfajai különféle családjaik mindegyikében időről-időre vannak ilyen testet öltések, akik azután az emberek felcseperedő gyermekei számára példaképpé válnak.

Lelkiismeretlen és önző emberek ebben a családban ilyen alakok köré csoportosulnak, és arra törekednek, hogy megsemmisítsék hatásukat. Ez különféle módon történhet. Vagy arra tanítják egyénileg kevésbé fejlett testvéreiket, hogy a Bodhiszattva távoli, elérhetetlen példa – esetleg imádni való Istent csinálják belőle és így erőszakkal kiszakítják azok mindennapi életéből és szükségleteiből, akikhez jött – vagy megölik, eltorzítják, vagy tönkre teszik a szavait, vagy olyan szavakat adnak szájába, amelyek saját önző céljaiknak megfelelően ugyan, de teljesen ellentétesek a szavak mögötti szellemiséggel, a Bodhiszattva igazi céljával és eszményével.

A Fehér Páholy tagjai tevékenységének egy része abból áll, hogy megvédjék az eszményt a külső vallás ilyen papjaitól, a Heródésektől, akik a kisedet élete ellen törnek. A Bodhiszattvát mint eszményt így megőrzik a jövő korszakok számára az önzés papjai ellenében is, akik látva, hogy az eszmény kisiklott fojtogató ujjai közül, annak templomokat és imaházakat építenek, és amint a pókok hálójuk közepén a legyek vérét szívják, úgy ők is kihasználják kevésbé önző testvéreiket, akik közelednének, hogy részesüljenek az eszmény mézéből, amelyet a Bodhiszattva mutatott meg nekik.

Még egy vagy két meghatározás és a bevezetés teljes.

Az okkultista vagy a rejtett tudás tanítványa, vagy olyan mágus, aki az emberben és a természetben lévő erőkről szerzett tudását használja fel a külső és belső világokban.

Az okkultizmus tanítványa lehet önző vagy önzetlen. Törekedhet önfejlesztésre lelkének különféle elemeit ellenőrző gyakorlatok segítségével, vagy keresheti a mennyek országát minden ember szívében és iparkodhat, hogy önmagában valósítsa meg azt folytatólagos, szerető cselekedetekkel és állandó jóindulatú gondolatokkal. Utóbbi esetben hamarosan tudni fogja, hogy az élet minden hatalma és gazdagsága megadatik neki anélkül, hogy arra gondolna, vagy azzal törődne.

Az okkultizmus tanítványai így két csoportra oszlanak – a tudás keresőire és a hasznosság keresőire; haladásuk és fejlődésük igen különböző, amint útjukon előre haladnak. Ezt a kis könyvet nem a tudás keresőinek írtuk ezért, ha ilyen olvassa, le is teheti.

Azok számára azonban, akik embertársukon segíteni akarnak tudatlanságában és zavarában és e célból fejleszteni akarják lelkük erőit és képességeit, ez az írás értékesnek bizonyulhat.

Ez a kis könyv a szabályok és a fegyelem összefoglalása akar lenni mindazok számára, akik keresik a feltételeket a „vak árva”, az emberiség szolgálatára, és akik az emberi faj haladása céljából lelküket eszközzé akarják fejleszteni az Egyetemes Bölcsesség használatára.

Ha a jelölt gyakorolja ezeket a szabályokat, akkor a Fehér Páholy tagjává lesz és kapcsolatba kerül a Szolgákkal, akik korszakokon át ajánlották fel életüket és testüket az emberiség javára.

Ezeket a feltételeket azok számára fektették le, akik találkozni és megismerkedni óhajtanak a Bölcsesség Mestereivel, akik az ember fejlődő életét őrzik és védik. Minden nemzetben és törzsben van egy, a Legfelsőbb Életnek emberi formájában felajánlott szolgákból álló közössége. Ez az Élet egy, és minden emberi szív világossága. Az emberiség megváltói, a Fehér Páholy azon tagjai, akik időről-időre az emberek külső életébe lépnek, hogy az igazi ösvényt felfedjék, és megmutassák az utat, amelyen bárki, aki követi, megszabadíthatja magát a tudatlanságtól és esztelenségtől és elérheti a megértésnek azon tisztaságát, amely arra képesíti, hogy átlépje saját halandóságának határait és öntudatosan időzhessen a halhatatlanságban.

I. SZABÁLY.

Az első lépés az emberiségnek hasznára lenni és azt szolgálni

H. P. Blavatsky: A Csend Hangja

Ezt a lépést bármikor, bármilyen lelki állapotban és bármely elképzelhető körülmények között megtehetjük. Csak egy dolog lényeges, hogy az emberiség szolgálatának eszménye valóban lelkesítse azt, aki e célnak szenteli életét és azon őszinte kívánság hassa át, hogy embertársait szolgálja. Nem szükséges, hogy higgyen Istenben, a Bölcsesség Mestereiben, a Legfelsőbb Építészen, vagy az Építők seregeiben, lehet anyagias istentagadó, vagy agnosztikus, lehet hitetlen és cinikus, minden vallást hiszékenységnek és babonának tekinthet. Mégis, ha az az óhaja, hogy az emberiséget magasabb és boldogabb, értelmesebb és bizakodóbb élethez segítse, felajánlhatja magát az emberi haladás eme eszményének, és ezzel az első lépést teszi meg a bölcsesség felé. Késznek kell lennie, hogy a saját felfogása szerinti emberi boldogulás eszményéért dolgozzék, és hogy bizonyos mértékben személyes céljait ennek az ügynek áldozza fel.

Ez az első lépés annyiban különleges, hogy sohasem fejeződik be, azaz a kezdő lépés ösztönző hatása fennmarad minden következő lépés idejére.

Az ember csendben és titokban valamely egyszerű fogadalmat tesz, amelyben annak, amit jobb és nemesebb Énjének ismer ígéri, hogy ezt külső cselekvésében támogatni fogja.

Nem kell, hogy magát az Egyetemes Öntudat, az Élet ura megjelenésének tekintse, aki minden gondolatban, tettben és formában a világegyetemben benne rejlik és megnyilatkozik. Ennek megértése később fog eljönni. A fogadalom jelentősége abban rejlik, hogy erősen befolyásolja a jelölt életerejét a helyes irányba való törekvésre. A fogadalom állhatatosságot is ad és tényleges valósággá teszi azt az eszményt, amelynek életét szentelte.

Mindenki saját művészi, vallásos, közömbös vagy gyakorlatias lelkülete szerint mondhatja a következőt, vagy ehhez hasonlót – tetszése szerint rejtheti nevetés mögé megilletődöttségét, vagy ócsárolhatja öntudatát, vagy áhítatosan letérdelhet ágya előtt. Ezek lényegtelen külsőségek és nem befolyásolják az eredményt semmilyen irányban feltéve, hogy aki felajánlja magát, őszintén mondja, amit mond.

FOGADALOM

„Én itt és most valamennyi gyengeséggel és erőmmel felajánlom magamat minden gondolatomban, érzelmemben, érzetemben, törekvésemben, akaratomban és cselekedetemben embertársaim szolgálatára. Ez az eszmény vezessen és irányítson, alakítson és neveljen engem e perctől kezdve, hogy életem annak megtestesülése legyen. Fejlődjön minden erőm, képességem és bennem rejlő tehetségem e cél érdekében. Teljesen át akarom adni magam az emberiség boldogulása eszményének.”

Ha vallásos vagy, megszemélyesítheted az így megállapított eszményedet, mint az Élet Urát, az eszményi Szeretet forrását, de vigyázz, hogy ezzel az eszményt ne helyezd önmagadon kívülre. Ne csinálj belőle semmiféle külső lényt. Ezt csak az exoterikus vallásokban tehetik, de nem teheti meg az okkult misztériumok tanítványa.

Súlyos tévedés volna ez részedről. Te azon vagy, hogy bensőleg formáld az eszményt, és minden vallásos kivetítése, minden megtestesítése arra vezet, hogy a valóságot hamis látszatokkal helyettesítse.

A külső formákba zárt, ezáltal korlátozott Össz-Élet imádata értékes lehet az emberiség képzetlen tömegei számára, de amint H.P. Blavatsky mondja (Titkos Tanítás 1.kötet 300. old².)

² E könyvben a Titkos Tanításra hivatkozások az angol nyelvű 3. (Adyar-i) kiadásra vonatkoznak.

– Minden okkultista Nastika – olyan valaki, aki elveti a bálványokat, beleértve minden megszemélyesített istent. A Titkos Tanítás elfogadja a Logoszt, a Demiurgoszt, az Építést, de ez a Demiurgosz nem személyes istenség, – ennél fogva sem a Mennyei Sereg, (Demiurgosz), sem pedig a működő Erők bármelyike egyénileg nem méltó istennek kijáró tiszteletre vagy imádásra.

Mégis, mindannyian jogos igényt tarthatnak az ember hálás hódolatára, és az embernek állandóan iparkodnia kellene, hogy az eszmék isteni kifejlődését elősegítse úgy, hogy legjobb képessége szerint a Természet munkatársa legyen annak korszakokat átfogó feladataiban.

Egyedül a megismerhetetlen Karana-nak, a minden ok nélküli Oknak kellene szívünk szent és mindenkor járatlan talaján szentélyt és oltárt emelni – amely nem látható, meg nem tapintható és meg nem nevezhető, hacsak nem szellemi öntudatunk „csendes kis hangja” által.

Az előtte imádkozóknak lelkük csendjében és szent magányában kellene ezt tenniük úgy, hogy szellemük legyen az egyedüli közvetítő, jó cselekedeteik pedig egyedüli papjaik önmaguk és az Egyetemes Szellem között.

Emlékezz, hogy te az Ember szolgája vagy. Mostantól kezdve ezt a gondolatot égő fáklyaként tartsd öntudatod előterében. Nézz szét magad körül és kétféle okkult tanítványt fogsz látni. Az egyik csoport arra törekszik, hogy azt a képességet fejlessze, amely az önfejlesztés magasabb fokára emeli, a másik csoportot, amelyhez te is tartozol, egyszerűen a „Szolgáknak” nevezhetjük.

Mind a két minta elfogadható. Ahogy valaki az előbbi osztályból fejleszti értelmi és teremtő erejét – ha csak szándékosan nem állja útját a rendes fejlődés folyamatának és nem kíván fekete mágussá lenni – azt fogja tapasztalni, hogy saját belátása és tudása következtében erőit és megnövekedett képességeit embertársai javára használja fel.

Azonban te, aki szolgaként őszintén és komolyan kívánsz segíteni az emberiségnek, azt fogod tapasztalni, hogy tudás után szomjazol, készen arra is, hogy szükség esetén a legszigorúbb fegyelemnek vessed alá magad azért, hogy szolgálatra alkalmasabb legyél.

Egy bölcs feljegyezte, hogy mind a két ösvény ugyanahhoz a célhoz vezet, noha kezdetben látszólag különböző irányban haladnak. Mindegyik ösvényen nehézségek és akadályok vannak, amelyeket le kell győzni.

Az önfejlesztés ösvényén a tanítvány a következő akadályokba ütközik:

– Büszkeség, hiúság, a külső fényűzés kísértései, a rendek, papság, társaságok tagságával járó kiváltságok, zárt, esetleg kiváltságos társadalmi csoportok szokásai, elképzelései, a látszólagos könnyűség, amellyel bizonyos megkívánt állások, címek, méltóságok, népszerűség elérhetőek, látható eredményük, társadalmi helyzet, vagyon, a tapsoló hallgatóság elismerése, és a magas állásokban lévők helyeslése és jóindulata.

Ezek terelik el lelki feladatától és gyakran egész életeken keresztül akadályozzák a kereső igazi haladását és mélyebb törekvéseit.

Különleges nehézségeid is lesznek. A büszkeség és a hiúság közös veszély mind a két ösvényen. Az elismerés utáni vágy, amely elfogadható törekvés azoknál, akik az önfejlesztés ösvényét járják, neked tiltva van. Minden nap úgy kell cselekedned, amint ezt az eszményed parancsolja, jutalomra vagy büntetésre való tekintet nélkül.

Mert ha azt követed, amit helyesnek tartasz, közömbösnek kell lenned bárkinek elismerésével, vagy bírálatával szemben.

Bízd magad mindig a bölcsebb, mélyebb Én vezetésére, saját szíved csendjének elérésére. Ne törekedj saját fejlődésedre, vagy ne gondold túl sokat rá.

Felejtsetd el, amennyire csak teheted, és törődj azok jólétével, akik körülötted vannak.

Légy alázatos annak legigazabb értelmében, és akkor bármilyen környezetben is legyen a munkád, feladatodat hozzáértéssel és jól fogod elvégezni és sokkal kevesebb küzdelemmel, mint ha megengednéd, hogy az önhiúság bármely formájában kifejlődjék benned.

A Mennyek Országáa egy belső tudati állapot és iparkodnod kell, hogy ezt tudatosítsd a körülötted élőkben.

Nem találod meg, ha saját személyiségedben keresed, csak akkor, ha a faj minden férfi és nő tagjának örökségeként tekintesz rá, azon iparkodva, hogy életükben kifejezésre juttasd. Mivel mindenkinben ott van, így benned is. Igyekezz ezt a tulajdonságot előbb másokban felfedezni és akkor megleled önmagadban is.

II. SZABÁLY.

Légy kitartó az emberek szolgálatára való felajánlásodban.

Ahhoz, hogy hajlamot vagy gondolkodási készséget hozzunk létre (a szanszkrit szó: "Samskára"), amely ezután a belevésődött eszménynek megfelelően önmagától cselekszik, feltétlenül szükség van a folytonosságra.

Ez igaz minden eszményre. Bármilyen magasztos, nemes vagy vonzó legyen is, a lényeges az, hogy az elmébe kitartó ismétlés útján bevésődjön. Csak így lesz az eszmény célá és uralkodóvá életedben.

Minden reggel és minden este a szolgálatkészség azon eszményének gondolatába kellene elmerülnöd, amelynek életed szenteled. Ez egyik lényeges formája az összpontosításnak, és ezt hét éven át állhatatosan kellene gyakorolnod.

Soha ne ismételd gépiesen, hanem mindannyiszor komolyan gondolj arra, hogy átadod magad a tanulásra épp úgy, mint a tanításra, a segítség elfogadására épp úgy, mint a segítség nyújtására.

Így, tudva azt, hogy felajánlásod őszinte, magadat az emberiség egyik szolgájának fogod tekinteni. Ebben szerénynek kell lenned. Büszkeség és önhittség nélkül kell mindennapi életed apró kötelességeit teljesítened.

Az emberi család összetartozásának állandó szem előtt tartásával elő kell készítened elmédet a nagyobb kötelességekre és felelősségekre, amelyek számodra kibontakoznak, amint tudásod növekszik.

A legtöbb jelölt helyesen teszi, ha ez alatt a hét év alatt nem bocsátkozik túl sok részletbe, hanem az emberi lét nagy kérdéseit a maguk teljes egészében igyekeznek átlátni a helyett, hogy azok részleges, vagy nemzeti vonatkozásaiban túlzottan elmerülne. Ez a tanács azonban nem vonatkozik minden jelöltre.

III. SZABÁLY.

Tanulj megkülönböztetni

Ahogy folyamatosan az emberiség szolgálatának szentelted magad, szembe kerülsz azzal a kérdéssel, hogy a saját tapasztalataid közül melyek maradandók és örökkévalók, és az idő hatalmának alávetetten melyek mulékonyak, átmenetiek. Miközben ezt a kérdést megoldod, le fogod rakni az igazi alapot, amelyen jellemedet később ki fogod építeni. Segíthetsz magadnak abban, hogy tisztán láss ebben a kérdésben, ha gyakran és megfontoltan ismétled a következőket:

- Én nem a fizikai testem vagyok, hanem az, aki azt használja.
- Én nem vagyok azonos az érzelmeimmel, hanem azzal, aki azokat ellenőrzi.
- Én nem vagyok azonos a gondolataimmal, hanem azzal, aki azokat létrehozza.
- Elképzeléseim, érzelmeim és érzékeléseim múló kifejezései önmagamnak, a legbelül lakozó Én-nek.
- Bennük és rajtuk keresztül vagyok, Énem kifejeződései azok, de Én – a Rendelkező és Megfigyelő – elkülönült maradok.

Összpontosítsd gondolataidat erre a megállapításra, fontold meg jól és fogd fel a benne rejlő igazságot, alakítsd életedben élő valósággá és ez a harmadik szabály messze előre fog vinni annak a tudásnak keresésében, amely képessé tesz majd, hogy másokon segíts.

Személyiséged, amelyet te – az örökkévaló Én – az emberiség szolgálatára ajánlottál, hét jellemzőből áll, amelyek változhatnak, fejleszthetők és átalakíthatók. "Skandhak"-nak nevezik őket és a következők:

1.) A négy tested – a durva fizikai test; a finomabb fizikai test³; az érzelmekkel vegyített képzelet-test⁴ és az érzelmektől független képzelet-test⁵.

2.) Érzeteid – látás, hallás, szaglás, ízlelés, szexuális, tapintási, beleértve a testi fájdalmat, a hőérzést, a belső szervekből eredő érzeteket stb.

3.) Az életről való elvont felfogásod, vagyis a vallásra, államra, művészetekre, a kor és tartózkodási helyed erkölcsi színvonalára, társadalmi helyzetedre vonatkozó eszméid stb.

4.) Hajlamaid – ezek látszólag önkéntelenül feltámadó ösztönzések bizonyos módon való cselekvésre, vagy az attól való tartózkodásra; könnyű gondolatalkotás bizonyos irányban, míg másokban szinte lehetetlen elképzelést alkotnod. Ezek határozzák meg hajlandóságodat az idealizmusra, az anyagiasságra, a szépség iránti fogékonyságra, az aszketizmusra, a következetes gondolkodásra stb.

5.) Értelmi képességeid, – az emlékezőtehetség, a tiszta gondolat alkotás képessége, a precizításra való törekvés, stb.

6.) Képességed a Gondviselés erejének kiárasztására („a mennyek országa benned van”), vagyis az az erő, amelyet jó tettek és gondolatok útján kifejlesztesz, feláldozva önmagadat, hogy mások sorsán könnyíts és őket boldoggá tedd, hogy szándékosan a háttérben maradsz és örülsz, ha másoknak jutnak a legjobb és leginkább megbecsült állások stb.

7.) Szellemi erőd, – vagyis az Egység nézőpontjából szemlélés képessége, a folytonosan változó formák világában az Egyetemes Élettől való különváltság képzetének elvesztése. Ez az az erő, amely képessé tesz rá, hogy feltétlen biztonsággal és egyszerűséggel mondhasd: "Én és az Örök Élet egyek vagyunk".

Igaz és halhatatlan Öntudatodban félreállni és a „Gunák”-nak nevezett három nagy természeti erő játékát a fenti hét jellegzetességen át szemlélni, magadat a gyakorlati tapasztalatoktól elválaszthatatlan sajátosságok hatásától függetleníteni annyit jelent, mint rendelkezni a III. Szabály gyakorlásával célzott ítélőképességgel..

IV. SZABÁLY.

Ismerd meg a gondolat összpontosításának értékét.

Hilarion Mester úgy határozta meg a bölcsesség fogalmát, mint a „tudás helyes használatát”.

A helyes használat célt és tervet tételez fel.

A III. Szabály megállapításait ismételve, kénytelen voltál az örökkévalóságban menedéket keresni és fokozatosan megszabadítani magad attól a gondolattól, hogy személyiséged mulandó elemei alkotják a Halhatatlan Ént. Most már eljutsz oda, hogy azokat igaz valójukban, mint az Én tapasztalásait lásd.

Amint ráébredsz teremtő erődre a gondolatok világában, megszületik benned a vágy, hogy állandóságot és nagyobb tartósságot adj elmédben az eszméknek.

³ Gyakran említik éterikus test néven.

⁴ Gyakran említik alsó mentális test vagy Káma Rúpa néven.

⁵ Gyakran említik felső mentális test vagy Kauzális test néven.

Tapasztalni fogod, hogy minden erkölcsi felelősség elméd mélyebb részében lakozik, és hogy az emeli fel vagy szennyezi be az embert, ami a szívéből ered. Ezért, hogy állandóságot biztosíts, tanulnod és gyakorolnod kell a gondolat összpontosítást. Nem építheted fel az eszményedet a jövő emberiség jólétéről, csak ha ez az eszmény világossá és határozottá válik saját elmédben, de ez csak a gondolat összpontosításával érhető el.

Mint ahogy a tiszta forrás előzetesen kivájt mederben küldi szét felfakadó üdítő vizét, úgy buzog fel a szellem az emberben és árasztja szét szeretetét és áldását az eszményképeken keresztül, amelyeket a gondolat összpontosítás rögzít és tesz maradandóvá az elmében.

Ha nyugati tanítvány vagy, tanácsolom, hogy kerülj a légzési gyakorlatokat, amelyeket a gondolat összpontosításról szóló oly sok könyvben leírnak.

Veszélyesek azok, és hacsak nincsen kéznél hozzáértő tanító, bizonyosan több kárt okoznak, mint hasznot.

Sokkal többet érsz el, ha tartósan elképzeled magadnak az emberiség eszményi állapotát és minden alacsonyabb rendű gondolat kizárása mellett ezzel foglalkozol, mint ha éveken át eszmei alapok nélkül gyakorlod a Pranayamát.

V. SZABÁLY.

Gyakorold a világos gondolkodást.

Miután megértetted a gondolat-összpontosítás értékét, arra kell szoktatnod elmédet, hogy minden figyelmed elé kerülő dologról világosan és határozottan gondolkodjon. Szabadulj meg a homályos, kétértelmű, befejezetlen és következetlen gondolat-láncoktól.

Azt fogod találni, hogy ebből sokkal több van benned, mint gondolnád. A legjobb módok egyike ennek az értelmi világosságnak elérésére a matematika tanulmányozása.

A gondolat összpontosítása útján kifejlesztetted magadban azt a képességet, hogy figyelmed egy eszmére összpontosítsd, és ezt határozottan tartsd meg úgy, hogy az elme többi képei ne zavarják és az érzelmek hullámozása ne érintse.

A te eszméd természetesen az emberiség szolgálata. A Fehér Páholy sok Adeptusa mindig is ragaszkodott a matematika, mint a legjobb tudományág tanulmányozásához, amely szerintük az okkultizmus mélyebb kérdéseinek megértéséhez szükséges, mint pl. a fejlődési arányok, a Tattvikus erők kölcsönhatása, a fajok és nemzetek fejlődési ciklusokon átívelő kapcsolata, csillagászati számítások, amelyeken az asztrológia személytelen levezetései alapulnak, az isteni nevek számértékei, jelentőségük, hatóerejük és a kémiai elemekhez való viszonyuk, a fizika törvényei és a különféle tanmantrák.

Pythagoras Mester különösen megkívánja tanítványaitól azt a szabatos és érzelemmentes gondolkodást, amelyet csakis a matematika tanulmányozása ad meg. Tanítványai az algebrát, trigonometriát, sík- és térszíntani és a csillagászatot tanulmányozták.

Más Mesterek és beavatottak, akiknek eszméi csak a matematika segítségével érthetőek meg, és akiknek tanítványai ebben a tudományban jártasak: Serapis, Althotos, Astrologos, Trithemius, Khemi és a földművelés nagy mestere – Triptolemus. Érdemes megemlíteni, hogy Hilarion Mester, bár tanítványaitól nem kívánja meg kifejezetten a matematikai képzettséget, a hagyomány szerint egy XIX. századi megtestesülésében már egészen fiatal korában maga is Európa legnagyobb matematikusa volt.

VI. SZABÁLY.

Kövessd saját eszményedet vérmérsékletednek és fejlődésednek megfelelően.

Lehetnek olyan kedves, szelíd, szeretnivaló természetű, de különösen fejlett értelmi képesség nélküli jelöltek, akik az előbbi szabályokat olvasva esetleg elkedvetlenednek.

Túl szigorúnak találhatják az elvárt fegyelmet.

Ők meg kell értsék, hogy a magukat szolgálatnak szentelők életében sokféle eszme létezik és mindenféle vérmérséklet érvényesülhet.

Komolyan kívánni, hogy az emberiséget szolgáljuk sokkal fontosabb, mint ezen eszme nélkül nagy matematikusnak lenni.

A tanítványt életének első szakaszában és talán több életen keresztül is, bármilyen legyen képessége, akár kicsi, akár nagy, a Bölcsesség Mesterei nem fogják visszautasítani, ám a benne levő szeretet, mely őt nagy feladatában elfogadhatóvá és értékessé teszi, gyorsabban ki fogja benne fejleszteni a vágyat az olyan nagyobb hasznosság iránt, ahol a matematikai tudás alapvető követelmény.

Ezért ne töltse el szerető elmédet a lehangoltság amiatt, hogy nem vagy matematikus. Ez a képesség meg fog jönni.

Az értelmi fejlődés és a mélyebb szeretet ösvények, amelyek egyazon célhoz vezetnek. Egymás mellett haladnak és mindkettőt be kell járni. A szeretet értelmi képességek nélkül olyan, mint a szélfúvás a sivatagban, de az értelem szeretet nélkül meddő - nem hoz létre semmit. A kettő együtt bölcsesség és a bölcsesség egyúttal olyan eszméknek a megnyilvánulásba való kiegyenlített kivetítése, amelyek isteni teremtmények teljes csoportjainak jólétét célozzák. A Fehér Testvériség esetében az isteni teremtmények eme csoportja az egész emberiség.

A Fehér Páholy minden Mestere, amint végleges odaadásának küszöbén állt, a következő fogadalmat tette:

"Fogadom, hogy e nagy korszak befejezéséig nem hagyom el az embert, hogy nem szűnök meg javítására eszméket alkotni, őt a fejlődéséhez szükséges tudásra tanítani, nehéz terheinek viselésében támogatni, és fejlődésének minden fokán törekvéseit elősegíteni. Fogadom, hogy állandóan szeretetet fogok reá árasztani, és időről időre részt veszek számára fontos dolgaiban, amint szükségletei megkívánják. Nem hagyom el őt, amíg csak az utolsó ember is fel nem ismeri lényének valódi természetét. Nem lépek be a Nirvána nagy üdvösségébe, amíg az emberiség – a testvéreim – akár egyetlen tagja is segítségemre szorul."

Ilyen fogadalmat a tanítvány a kezdő fokozatokon természetesen nem tehet, de gondolatodat erre a fogadalomra kellene szegezned, miközben a személyiségek világában tökéletes eszközzé igyekszel formálni magad a nagy EGY használatára.

VII. SZABÁLY.

Ne légy megalkuvó!

A szolga okkult életében kiemelkedő és megváltoztathatatlan törvény, hogy amikor az emberiség szolgálatára a fogadalmat letetted, minden gyengeség és minden erő - nemcsak a tied, hanem az egész emberiségé - felszínre tör a tudatodban és sokféleképpen próbára tesz.

Megkísértenek, hogy az ettől az új eszmétől reád rótt kötelességedet elmulaszd, mindennemű örömök szabadon kínálkoznak, hogy feledékenységre csábítsanak.

Még ravaszabban teszik ezt a kisebb kötelességek, az elvárt társadalmi viselkedés, a barátok és ismerősök felfogása a helyesről és helytelenről, az élethelyzetek értékelésénél megszokott és szokásos megalkuvások – mindezek eddig elősegítették a haladásodat.

Most azonban néhányat biztosan, de valószínűleg sokat közülük újra kell értékelned, és elvetned. Ha az emberi szolgálat eszménye égő fáklya szívedben, azt fogja megkívánni, hogy fejlődésed érdekében tetteidet az eszményeid alapján te határozd meg. Ez alapvetően eltér az átlagemberekétől, akik közül fogadalmad által kiemelkedtél.

Most Arjuna helyzetében vagy, oktatásának kezdetén, amint ezt a Bhagavad Gitában találsz. Ezen a fokon és még egy ideig végzetes lesz rád nézve a megalkuvás, vagy bármely

más dharma – vagyis vezérlő eszme – követése azon a nagyszerű célon kívül, amelynek szolgálatára életedet felajánlottad.

Nemcsak az örömök csábítanak majd megalkuvásra, hanem a félelem és ellenszenv, egész múltad öröksége is feltámad majd az árnyékvilágból, tényleges alakot ölt és fájdalommal, szegénységgel, esetleg szégyennel, elhagyatottsággal és más, személyiséged számára félelmetes dolgokkal fenyeget.

Mindezek a csábítások és megfélemlítések a kauzális testedben támadnak fel, abban a testben, amely egész emberi fejlődésed tényeit és emlékeit felöleli és amely korszakokon át gyűjtött tapasztalataid tárháza. A csábítások és fenyegetések együtt alkotják azt, amit a „Küszöb Órének” neveznek.

Szembe kell szállnod vele és le kell győznöd, mielőtt az Igaz Tudás Templomába juthatsz. Évek, testet öltések telhetnek el. Ám lehet, hogy egy másodperc sikerrel dönti el ezt a csatát, de mielőtt az emberi szolgálat Fehér Testvériségének beavatottjává lehetsz, győzedelmeskedned kell e küzdelemben és felül kell emelkedned magadban az ellentéteken.

Azonban ne csüggedsz el ez, vagy ne gondold, hogy e küzdelem lezárása előtt nem lehetsz az emberiség hasznára. Attól a pillanattól kezdve, hogy a fogadalmat letetted, értékessé válsz a munkában és az egész harc folyamán is kiváló szolgálatára lehetsz az emberiségnek.

De szilárdan ki kell tartanod elhatározásod mellett, hogy nem alkuszol meg soha.

Ne engedd, hogy félelem, vagy öröm eltérítsen utadról. Tarts egy cél felé. Ne engedd, hogy érzékeid képei te és az Örök Élet világossága közé álljanak.

Ebben a harcban a következő fohász lehet segítségére.

„Élet Legfelsőbb Ura, aki bennem vagy és aki rajtam keresztül működsz az emberek világában, engedd, hogy nagy világosságod erős fényt vessen az emberi szolgálat eszményére, amelynek felajánlottam magamat. Ne hagyj, hogy bármi is beárnyékolja.

Az emberiség mostani szükségletei szerint végy körül azokkal a körülményekkel, amelyek hasznossá tehetnek, legyen az gazdagság vagy szegénység, betegség vagy egészség, hírnév vagy megaláztatás, magas állás vagy alacsony sors, elhagyatottság vagy édes barátság, serény tevékenység vagy látszólagos tétlenség.

Az emberiség szolgálja akarok lenni, Általad bensőmben akarok fejlődni és alkalmassá válni, hogy betölthessem ezt a küldetést. Fogadj el és használj fel engem.”

VIII. SZABÁLY.

Gondosan figyeld meg a körülötted zajló életet, hozzád való viszonyát, és igyekezz megérteni rejtelmét.

Amikor ehhez a szabályhoz érsz, már komolyan beléptél az okkultizmus életébe. Most az a feladatod, hogy kettős időlátást fejlessz ki magadban. Hozzá kell szoknod, hogy a múltó napok eseményeire úgy tekints, mint a fajok fejlődése évezredes lefolyásának mozzanataira. Iparkodnod kell mindennapi feladatoddal egyidejűleg tízezer éves távlatokban gondolkodni anélkül, hogy széleskörű kitekintésed elterelne a rövid távú kötelességektől. E szélesebb körű kitekintésedben szabadulnod kell a személyes érzelmektől, előítéletektől, vagy részrehajlástól. Mégis, az okkultista gyakorlatias ember kell legyen.

Életed az emberek között fog letelni és kifelé ugyanazzal a lelkesedéssel fogsz dolgozni, mint azok, akiknek kitekintése korlátozott. Neked egy nemzet, vagy egy vallás – bármely vallás – külső formáinak keletkezésében vagy pusztulásában csak a fejlődési terv egy részét kell látnod, amely így volt elrendelve és megtervezve, és amelyben nem lehetnek tévedések.

Tudnod kell, hogy – amint ez az ember mindennapi életében annyira szembetűnő - a szellem kínjai által a szárnyaló láng fényesebben ég és a faj magasabb fejlettségi szintre emelkedik.

Nem szabad felhőnek elhomályosítani egy, az isteni tervben tökéletes és szeretettel telt cél nagyszerű látványát. A benned levő Isten szemével kell tekintened az évszázadokra. Sőt, évezredekre és tökéletes bizalommal kell benső megismerésednek felismernie a háború és a béke változásainak jelentőségét, nemzetek és társadalmi csoportok emelkedését és bukását a kísérő eszményeikkel együtt.

Ezzel a látásmóddal szükségképpen együtt jár az is, hogy nem lehetsz elfogult, hanem mint az örökkévalóság szemlélőjének, szeretned kell valamennyi ember gyermekét, nemzetét, törzsét, vérmérsékletét – a jót és rosszat, a magasat és az alacsonyot, a főurat és a köznépből valót, a műveltet és a műveletlent, a tanultat és a tudatlant, a messze tekintőt és a szűk látókörűt, a személyes becsvágyót és a személytelen ügyek vértanúját.

Most látod, hogy a világban minden típusra szükség van, hogy a szükséges leckéket megtanuljunk minden fejlődési fokon. Minden emberi lény megtestesüléseinek hosszú sorozatán át először a személyes önállóság érzetét fejleszti ki, ez után lesz képes az önállóságát a világegyetem emberiségre vonatkozó tervében felhasználni.

Ha ez igaz is, mégsem szabad tétlenül ülnöd és azt mondanod: „Minden jól van. Minden jól van. A Kert Ura bölcsességben bővelkedik. Nincsen szüksége az én munkámra. Nincs személyes szerepem a faj fejlődésében.”

Ha így cselekszel, a nagyszerű célokat hamarosan szem elől veszíted, életed hétköznapivá lesz, és cinikus kétkedés lép majd az egykori emelkedettség helyére.

Egyetlen virág vagy a végtelenség kertjében, de ha megtagadod rokonságodat a többi virággal, csakhamar elhervadsz és szépséged elfonnyad.

Azt fogod látni, hogy folyton döntened kell jelentéktelen dolgokban, és hogy lényegében jelentéktelen kérdésekben határozottan állást kell foglalnod. „Úgy kell dolgoznod, ahogy azok teszik, akik becsvágyók.” Ezen túlmenően teljesen szét kell választanod magadban e két időtávlatot – a korszakokban gondolkodást és a jelen szükségét.

A régiek Hermészt kettős szoborral ábrázolták: fiatal gyermeknek és öreg embernek. Ez azt jelenti, hogy a bölcsesség egyszerűségében és hitében gyermeki, bár megöszült az évmiriádok tapasztalataiban. Jól mutatja ez a kettős idólatást is, amelyről szóltam.

Így ebben a nyolcadik szabályban azt mondják neked, hogy figyelj meg pontosan körülötted az életet. Ez azt jelenti, hogy figyelj fölényesség, önhittség, személyes becsvágy, kérdés, hamis alázatosság, vagy bármely más elkülönítő törekvés, gondolat nélkül. Most már felajánlott és elfogadott ifjabb testvér vagy és mint ilyennek, egynek kell maradnod az emberiség életével. Nem különülhetsz el tőle, ha a Fehér Páhollyal érintkezésben akarsz maradni.

Engedelmisségedet e szabállyal szemben állandóan próbára teszik miközben a körülötted zajló társadalmi életben részt veszel. A Káli Yugában élsz, és e kor jellegzetessége a heves küzdelem a fizikai síkon. Nem csupán az egyes emberi fajok között van összetűzés nemzeti eszményeik miatt, ami nagy háborúkat okoz, hanem a nagyobb Yuga kisebb ciklusaiban is minden nemzeten belül a dolgozó osztály és a tőkét birtoklók, a demokrácia és az önkényuralom hívei, öreg és fiatal, férfi és nő, a törvények tisztelete és a fejetlenség között.

Azután a vallás területén is széthúzás van a szabadelvű és a maradi, a hierarchikus rendszer és a nagyobb egyéni szabadság hívei, az ortodox és a reformer irányzatok követői, a megszemélyesített és az egyetemes istenségben hívők, a külső formákra adók és a tekintélyrombolók, a dogmatikusok és a szabadgondolkodók között. Szabadulj meg az előítéllettől és lásd tisztán, hogy mindez a tevékenység isteni szempontból jó.

Kifejeződése ez a kozmikus vetélytársak - Bráma a teremtő, Vishnu, a fenntartó és Síva, a romboló- ösrégi küzdelmének.

A világegyetem Egy Élete a megnyilvánulás fenntartása céljából hármasként mutatkozik. Mindegyik szükséges a másik kettőhöz, mind szükséges az emberiség fejlődéséhez.

A Fehér Páholy Mesterei és tanítványai mindhárom tevékenységben benne vannak, mégis arra kérnek és te is szükségesnek fogod találni, hogy vérmérsékletednek megfelelően eldöntsd, a három közül melyik energia minőséggel segítheted legjobban az emberiséget.

Egy adott nemzetbe születés magnetikus kapcsolatánál fogva kísértést fog jelenteni, hogy ezt a nemzetet és jólétét jobban a szíveden viseld, mint az egész emberiséget.

A hazaszeretetnek ez az érzése nagyon értékes a fejlődés középső fokain. Helyén való és feltétlenül lényeges a személyiség magasabb, teljesebb növekedéséhez.

Olyan forrás ez, amelyből nemes tettek áradnak, az önfeladás cselekedetei, és ha a nemzeti eszmény magas, ez az érzés áldást hozó annak az országnak a férfiai és asszonyai számára. Te azonban most elérteztél oda, ahol le kell mondanod ragaszkodásaidról és az egész emberiséget kell szeretettel és megértéssel szemlélned. Együtt kell dolgoznod az eszménnyel, amely magasabbnak és igazabbnak tűnik számodra, bárhol is jelenjen meg.

Ahhoz, hogy kifejleszd a képességet, hogy az egész emberiség javát keresd személyes vagy nemzeti elfogultság nélkül, ajánlatos olvasnod és tanulmányoznod H. P. Blavatsky A Titkos Tanítás c. könyvét. Ez a könyv bármely más angol nyelven írt könyvnél jobban képessé tesz rá, hogy igazi világgondolkodóvá, az emberi élet tisztán látó megfigyelőjévé légy.

Hasonlóképp kísértést fogsz érezni, hogy belekeveredj korod vallási vitáiba. Természeted szerint ragaszkodni fogsz egy bizonyos kifejezési módhoz és előítéllettel viseltetsz más irányzatokkal, vagy állításokkal szemben. Ha természetedből eredően szabadgondolkodó vagy és azt tartod, hogy az igazi fejlődéshez szükség van az egyéni önrendelkezés szabadságára, akkor valószínűleg erős ellenszenvet érzel minden dogmával és teológiai tannal szemben; gyűlölni fogod a szertartásokat és az ájtatosság bevett formáit, a papságra - különösen, ha politikai hatalommal rendelkezik-, mint veszedelemre és a papokra, mint az ember szellemi életének ellenségeire fogsz tekinteni.

Ha természetednél fogva konzervatív vagy, ugyanerre a papságra úgy tekintesz, mint a társadalompolitika érzelmi vonulatának gerincére. Az emberiséget gyermeknek fogod tekinteni, amely képtelen arra, hogy önmagát irányítsa és rászorul a gyermekmesékre. Rokonszenvezni fogsz a papokkal a tömegek feletti uralomra való törekvésükben.

Ha ezt az uralmat politikai célokra használják, nem fogsz ebben veszedelmet látni, vagy ellentétet az emberiség érdekeivel. Hinni fogsz a papi uralomban és valószínűleg kevésbé fogsz rokonszenvezni a demokratikus intézményekkel. Úgy fogsz rájuk tekinteni, mint a fejletlen, ellenőrizhetetlen tömegek által a felszínre vetett tajtékra.

Vagy lehetsz misztikus eszményben hívő, gazdag odaadás természetes áradásával valamely egyén iránt, akit Megváltónak tartasz és akinek tiszteletében és imáadásában örömet és békét lelsz. Ebben az esetben hajlamos leszel rá, hogy egy megszemélyesített eszmény iránti odaadás és a szektarianizmus örvényébe sodródj.

Rajongani fogsz a jelképért, mint olyanért és valószínűleg nem érdeklődsz a mögötte rejlő filozófiai tartalom iránt, mert ennek felismerése a személyes imáadás örömétől és elégtételétől fosztana meg. Vallási törekvéseid kiteljesednek Jézus, Sakyamuni, Krishna vagy Maitreya imáadásában.

A személy imáadására irányuló hajlam jellemző arra a sokaságra, amely azt gondolja, hogy a Fehér Testvériség Mestereit az által közelíti meg és jár kedvükben, ha leborul előttük és az alsóbbrendűség mezét veszi fel. Nincs a Bölcsességnek olyan Mestere, akinek tetszene, vagy kedves volna a hízélgés.

Legfeljebb türelmes olyan érzés iránt, ami bizonyos fejletlen, nagyon érzelmes férfiak és nők előtt talán igazi eszmény. A megalázkodás nem igazi odaadás (Bhakti) jele.

Az igazi tanítványnak, aki számára ezt a szabályt írták, felül kell emelkednie a vallásos érzület ezen három kifejeződésén: szabad-gondolkodás, konzervatív ortodoxia és misztikus idealizmus. Mindegyiknek megvan a helye és fontos feladatot tölt be az ember szellemi fejlődésében. Valószínűleg azt fogod érezni, hogy dolgoznod kell a vallás terén, amint a politika birodalmában dolgozol, de minden elkülönítő fensőbbiség érzete nélkül kell működnöd. Meg kell értened, hogy minden eszmény igaz, hogy mindegyik nemessé tehet, noha önmagában egyik sem nemes. Csak annak őszintesége nemesíti meg, aki abban az eszményben juttatja kifejezésre életét.

Ugyanilyen személytelen módon kell tekintened a tőke és a munka közti küzdelemre, nem felejtve, hogy a szegény ember önzése semmiképpen sem jobb a gazdag ember önzésénél, és hogy a Bölcsesség Mesterei az embert nem a vagyona vagy társadalmi életben betöltött állása szerint értékelik.

A Mesterek azon magatartás szerint értékelik az embert, bármilyen körülmények között legyen is, amelyet embertársaival szemben mutat és aszerint, hogy miként teljesíti társadalmi helyzetével járó kötelességeit.

A Mester szerethet egy szocialista agitátort, aki azért az, mert ég a vágytól, hogy segítse az elnyomottakat, de biztosak lehetünk abban, hogy nem szereti sok szocialista agitátorban azt az elemet, amely azért teszi őt azzá, ami, mert kívánja felebarátja palotáját, vagy gazdagságának más jelképét.

A Mester szeretheti a kapitalistát, aki úgy tekint magára, mintha vagyonának gondnoka lenne, és aki őszintén kívánja jövedelmeit az emberiség nevelésére és javítására fordítani, de biztosan nem szereti azt a feltűnni vágyást, amelytől indítatva nagy összegeket adnak jótékony és közhasznú célokra tisztán önhittségből és abból a kívánságból, hogy személyes kiválóságuk érzését erősítsék.

Az emberi életet tekintve minden egyes esetben tudnod kell, hogy csupán a szellem az, amely él. Világi kincsekben szűkölködni önmagában véve nem erény, amint nem bűn a vagyon birtoklása sem. Az okkultizmusban az „a szegénység”, ha az az érzésed, hogy nincs semmid, bármilyen környezetben légy is, akár gazdagban, akár szegényben, tudva, hogy mindaz, ami látszólag a tiéd, az az emberisége, annak céljait szolgálja.

Éppen ilyen személytelen módon fogod szemlélni a küzdelmet férfi és nő, fiatal és öreg, a múltba révedő eszményekben hívő és a távoli jövő úttörője között, szeretni fogod valamennyit, rokonszenvezni fogsz velük különféle eszményeikben, iparkodva megérteni a kapaszkodókat, amelyekkel mindegyikük meghatározza az életet.

IX. SZABÁLY.

Légy közömbös az érzékelés tárgyai iránt.

Figyeld meg, hogy ez a szabály nem mondja, hogy ellenszenvet táplálj az érzékelés tárgyai iránt.

Az, amit mi itt nyugaton erénynek nevezünk, nem jelent egyet az aszkézissal.

Amint e szabályt követed, fejlesztened kell a képességet, hogy úgy tudj cselekedni, amint azt a napi kötelesség meghatározza; sem jutalomra ne várj, se vissza ne riadj a szenvedéstől, amely esetleg karmikusan a cselekvéssel együtt jár. Minden cselekedetet állandóan így végezni jelenti azt, hogy kifejleszted az igazi „közömbösséget” az érzékelés tárgyai iránt.

Az érzéki tapasztalás világában a szenvedések és örömszűkségesek. Ezeket a Bhagavad Gitában „az érzékek külső kapcsolatainak” nevezik. Jönnek és elmúlnak szakadatlanul. Magukban véve sem erényt, sem annak ellenkezőjét nem jelentik.

Az igazi ösvény nem abban rejlik, hogy befogadod az egyiket és kizárod a másikat, hanem abban, hogy elfogadod mind a kettőt, amint elfogadod a természet más jelenségeit – az esőt, a napsütést stb. - is. Ha elérted azt a fokot, amelyen keresztül meg tudod valósítani az

eszményedet anélkül, hogy akár a szenvedések, akár az örömök érintenének, akkor elsajátítottad ezt a kilencedik szabályt.

Légy tisztában azzal, hogy a tanítványság folyamán nem fogsz megszabadulni sem a szenvedéstől, sem az örömtől. Mind a kettőt tapasztalni fogod, de hozzáállásod velük szemben teljesen el fog térni az átlagemberétől.

Tudd meg azt is, hogy az érzékelés tárgyai tudatod mind a négy formai síkján jelen vannak, és ezért közömbösnek kell lenned az élet szenvedései és örömei iránt mind az alsóbb, mind a felsőbb fizikai síkon, ahogy a Káma Lokában vagy a Devacsánban is. Az emberi szolgálatról kialakított eszményed valamennyin átsegít.

Természetesen az itt említett közömbösség a te saját szenvedéseidre és örömeidre vonatkozik, nem pedig az emberiségére, amelyet szolgálsz.

Ahhoz, hogy ezt a közömbösséget elérd, helyesen kell értékelned az érzékeket és azok jelentőségét sem kisebbitened, sem túlbecsülnöd nem szabad. A nyugati bölcelet és tudomány a jelen korban annyira anyagias, hogy a gyakorlati érzékelési tapasztalás aránytalanul nagy jelentőséggel bír valós értékéhez képest. Ne feledd, hogy a kozmikus nevelésben komoly értéke és igen nagy jelentősége van. Ha okkult életedben, mint szolgának azt mondják neked, hogy urald az érzékeket, legyen világos számodra, hogy a feladatod valójában megszabadulni ezek jelentőségének túlbecsülésétől.

Jó fegyelmező módszer időről időre tartózkodni az érzékek kívánalmainak kielégítésétől, miközben nem ringatod magad abba az illúzióba, hogy ebben a lemondásban különösebb erény rejlik. Ez csupán eszköz a célhoz, sohasem cél önmagában. Az önuralom az Én uralmát jelenti az érzékek felett; nem pedig azt, hogy az érzékekből eredő örömtől tartva ne tedd meg azt, ami a kötelességed.

X. SZABÁLY.

Közeledj a Mesterekhez.

Amikorra te, a tanítvány, a gyakorlatban alkalmaztad az eddigi szabályokat, elmédben készen állsz elfogadni a tényt, hogy nem te vagy az emberi tudás végső példaképe, és hogy léteznek téged meghaladó Nagy Társak, emberi lények, akiknek elméje hatalmas tárháza a tudománynak, bölceletnek, a lét törvényeinek, amelyekhez képest a te tudásod olyan, mint a viaszgyertya fénye egy hatalmas fényszóróhoz képest.

Továbbá kifejlesztetted az alázatot is, amely tisztán megmutatja, hogy szeretetedet és együttérzésedet még mindig elhomályosítja az önzés, és ezek benned csak halvány árnyékok a tökéletes együttérés ama ragyogó eszményéhez képest, amely a szívedben él. Nem fog nehezedre esni, hogy elfogadd a tényt, e nagy tudósok és a szeretet forrásai az emberek világában élnek. Nem fogsz többé küzdeni a Bölcsesség Mesterei, a Tudás Mesterei, az Együttérés Mesterei elnevezések ellen, ha ezeket a társaidra, a cél eme tökéletes megtestesüléseire alkalmazzák, azon célnak, melyért te saját életedet is kész vagy feláldozni.

Hadd idézzem itt H. P. Blavatsky szavait egyik leveléből:

„Bizonyosan sanyarú sors vár arra, aki tagadja a Bölcsesség Mestereinek fizikai alakban létezését és elkülönítve őket az emberiségtől, imádat tárgyaivá teszi őket.”

Hogyan közelítsd meg a Mestereket? Úgy, hogy követed a már felsorolt kilenc szabályt, továbbá az által, hogy amint a magadévá teszed az emberi tökéletesség valamely kiválasztott eszményét, fejleszted magadban és igyekszel azt az emberiség tagjaként megvalósítani, elkerülhetetlenül magadhoz vonzod azt a Mestert, akinek eszménye legközelebb áll a tiédhez.

Ő korszakokon át dolgozott azon a dharmán, amelyet te most kezdesz meg.

Ez a Mester fog segíteni, erőt adni, tanítani és feltárni előtted olyan erők és eszközök egész tárházát, amely segít majd elérni kívánt célokat. Ez az első nagy beavatásra való felkészüléssel kezdete.

A jelölt minden beavatása maga után vonja az emberi élet rejtjelmeibe való mélyebb betekintést.

Különféle tanításokban, az ún. kisebb beavatásokban bizonyosan lesz részed mialatt az első kilenc szabályt követed, de egész életed olyan mértékű változása van készülőben, amelyet a magát a szolgálatra fel nem ajánló ember fel sem tud fogni.

Ahhoz, hogy megközelíthesd a Mestereket, feltétlenül tudnod kell, hogy az Élet Ura a saját szívedben, ezért minden élő szívében is jelen van.

A benned lévő igazi öntudatos Élet ugyanaz, mint a minden formában létező Legfőbb Úr; ám nem szabad, hogy ez a tudás, vagyis az Egyetemes Valóság jógája benned önhitt szellemi világgéppé silányuljon. Meg kell értened ezt a Legfőbb Valóságot és ugyanakkor, mint szolgál, meg kell értened az idő korlátain belül a növekedés, és a folyamatosan kibontakozó tökéletesség fejlődési ciklusait.

Ahhoz, hogy elérd a Fehér Páholy első nagy beavatását, nem elég, hogy magadat Istennek ismerd fel, egynek a végtelen Istenséggel – időben és térben mindenképpen korlátlanak – hanem meg kell értened a Maya jelentőségét és tudatosan kell részévé lenned az Istenségnek, amely a létet és a megnyilvánult világegyetemet uralja.

Miközben önmagadat a végtelen és változatlan AZ (TAT) részének ismered, mégis félelem nélkül bele kell merülnöd a káprázat világába és dolgoznod kell a Karma törvénye szerint. Most tudatosan kell működésbe hoznod a Természet erőiről szerzett ismereteidet, egész személyiségedet csupán eszköz gyanánt használva egy mérhetetlenül nagy feladathoz.

Idáig eljutva az okkult törvény kényszerítő erejéből eredően elkerülhetetlen, hogy az általad is elfogadott eszményt őrző és védő Bölcsesség Mestere, mint munkatársad és Idősebb Testvéred bensőséges módon felfedje előtted önmagát. Te már ezt megelőzően felülemelkedtél minden büszkeségen és hiúságon és csak az emberi szolgálat fog lekötni.

Vajon olyannak fogsz most látszani, mint egy szent, vagy a jelenlegi egyház szerinti és a világban szokásos erkölcsi jóság mintaképe? Nem feltétlenül! Kívülről talán ennek fogsz látszani – vagy esetleg épp az ellentétének. A Fehér Páholy munkásainál nem a látszat külső meze számít.

Az eszmék úttörői és a börtönök gyakran közeli ismerősök.

A Krisztusok és keresztre feszítések közismertek. „A legmagasztosabb erény mindig rejtett”, mondja egy nagy Mester és mivel arra vállalkoztál, hogy magadat az egész emberiséggel azonosítsd, közömbös leszel minden társadalmi megítélés iránt, ha ez közéd és a feladatod közé állna.

KÖZBEVETÉS

Feltesszük most, hogy hét éven keresztül gyakoroltad az összpontosítást egész lényednek az emberiség szolgálatára való állandó felajánlásával.

Ez az eszmény így életed irányító erejévé és meghatározó ösztönzőjévé vált.

Elfogadtak.

Legyőzted a kísértéseket és akadályokat, amelyeket külső személyiséged elé helyeztek, letetted az engedelmesség fogadalmát saját Benső Istened előtt, – hogy rendíthetetlenül követni fogod a Csend Hangját, az igaz benső szellemi megvalósulását a kötelességek teljesítésében, amelyeket az emberiség szolgálatáról alkotott saját eszményed írt elő számodra.

Letetted a szegénység fogadalmát is, ami azt jelenti, hogy semmit sem akarsz birtokolni, mint a személyiségedhez tartozót, elkülönítve az emberiség jólététől, mivel a személyiségedet és mindazt, ami hozzá tartozik az emberi szolgálat eszményének adtad. Levettted korábbi életedet és a szellemi törvény működésbe lépett.

Amikor letetted a szegénységi fogalmat, megértetted, hogy nemcsak a pénz és világi javak a személyes értékeid, hanem képzettséged, vívmányaid, természeti adottságaid, tehetségeid, képességeid, erőid és valamennyi karmikus jutalom a múltbeli törekvésekért.

Mindezeket letetted a szentély küszöbére és Benső Éned, amely minden ember szívében él elfogadta felajánlásodat. Amikor minden személyes birtokról lemondtál, ezzel ez Énnel azonosítottad magad, és tudatos egységben élsz vele.

Letetted a tisztaság fogalmát, – vagyis elhatároztad, hogy úgy tekinted a testedet, mint az Élő Én templomát, – tisztának és minden szervében és részében elfogadhatónak. Felismerted, hogy az, ami az ember szívéből kiárad lealacsonyíthatja vagy felemelheti őt, ezért elhatároztad, hogy olyan fizikai formát fogsz kialakítani és fenntartani, amely megfelel az emberiség növekedő szükségleteinek.

Mint szolga, aki felajánlotta magát az ember folyamatos életére, nem igyekszel elhagyni fizikai testedet, hanem azon vagy, hogy minél tisztább, erősebb, egészségesebb, hatékonyabb és tökéletesebb eszközként tartsd azt fenn a szolgálat céljaira.

Felismerted, hogy minden ember felelős önmagáért, önmaga határoz és feltétlenül önmaga rendelkezik a saját jövőjéről akár jó, akár rossz irányban. Ez a felismerés felszabadított téged minden külsődleges, közvetítő személyhez kötődő vallás formái alól, és így a kívülről jövő felkenetések, külső Golgoták, szent nevek stb. befolyása alól.

Nincs más Megváltó, mint a minden ember saját szívében élő Igazság és Szeretet ereje. A Megváltók azok a férfiak és nők, akik a szeretet és igazság által eljutottak valamennyi ember egységének felismeréséhez, az Örök és Halhatatlan Élet ismeretéhez.

Így az ő szavaik kijelölik az ösvényt, amelyen, ha az ember követni akarja, megválthatja magát, mert minden embernek meg kell váltania saját magát személyiségének béklyóitól és tévképzetektől.

E megváltók üzenetei azonban valamennyien megegyeznek abban, hogy senki sem válthatja meg önmagát, ha erre törekszik, csak úgy, ha feladja önmagát mások megváltásáért.

Az igazi tisztaság az, ha a nemzésre és minden férfi és női test nemi szerveire, erőire ugyanazzal az ártatlansággal és tisztasággal tekintesz, amellyel a levelek fakadására, a bimbók nyílására, a méhek virágról virágra való szállására és a Föld termésének és termékenységének minden más formáját szemléled.

Nem születél bűnben, nem fogamzottál meg vétekben.

Ha gondolataid jók, nemesek és igazak, akkor teremtő erődd egészséggel fog eltölteni és gondolataid gyermekei, nemi érzelmeid és testeid is a Világosság gyermekei lesznek, telve fizikai és erkölcsi egészséggel.

Talán csodálkozol, miért nem vettem fel ezt a három fogalmat a szabályok közé. Ez azért van, mert a feladatok, amelyek ezen a fogadalmaknak letételéhez alapul szolgálnak, a tanítvány életének különböző időszakában merülnek fel. Lehet, hogy első felajánlásod napján jelentkeztek. Jöhettek egyszerre, vagy egymás után, hónapok vagy évek által elválasztva. Talán csak most, hét évi próbaidőd végén váltak tényleges és személyes kérdésekké, amelyeket meg kell oldanod és le kell küzdened.

Az erényesség, a személyes birtoklási vágy hiánya és a benső Én hangja iránti engedelmesség azonban lényegesek jövőbeli haladásod szempontjából.

A benső ember megpróbáltatásai csak ez után kezdődnek. Ezek között egyik sem lesz kényesebb és zavarba ejtőbb, mint az, hogy fizikai életedet fenn kell tartanod mialatt megvalósítod az eszményt, amelynek életedet szentelted. Kitartással kerested a mennyek országát, az Én lakóhelyét minden ember szívében és igyekeztél az egész emberiségben az ebből eredő erkölcsiséget kifejleszteni. Iparkodásodban komolyságot és buzgalmat fejtettél ki. Egész idődet szeretnéd a feladatnak szentelni, mégis minden valószínűség szerint úgy találsz, hogy vannak kötelezettségeid családdal, vagy másokkal szemben és úgy érzed, nem helyes, ha ezeket elhanyagolod. Ebben igazad van, de csak azért, mert hited az Örök Célban és a

Nagy Tervben még nem az, amivé lesz, ha továbbra is elkötelezett maradsz iránta és folytatod szellemi fejlődésedet. Feltétlen és megváltoztathatatlan törvény, hogy *ha életedet igazán az emberiség szolgálatának szenteled*, minden fizikai kívánságod és szükségletered, és azoké is akik látszólag tőled függenek, kielégíttetik anélkül, hogy te gondolnál ezekre, vagy törődnél velük.

Ebben nem kell kételkedned. Keresd először az Isten országát és igazságát és minden, amire a személyiségednek szüksége van, hogy megtartsa teljes munkaképességét és hasznosságát, bőséggel, magától és úgy adatik meg neked, amint arra szükséged van. Környezeted mindig olyan lesz, ami a legjobban megfelel a saját fejlődésednek és a munkának, amit szíved szerint választottál. Adottak fizikai, érzelmi, értelmi és szellemi képességeid és biztosított ezekben további fejlődésed, mert ezek szükségesek a teljesebb és mélyebb hasznossághoz, amely a jövőben reád vár.

Nem kell félned. Ha felajánlásod őszinte és állandó, ezek a dolgok bizonyosan megadatik neked. Ez nem alku tárgya - nem adhatsz azért, hogy kapjál, adj önként. Nem szabad várnod a viszonzást, noha az bizonyosan megérkezik.

XI. SZABÁLY.

Ne fogadj el jutalmat spirituális munkádért.

Ez a szabály a Fehér Páholyra vonatkozik, amelyet Tiszta Árjának nevezünk. Az „Emberiség Szolgáiból álló Fehér Páholyban többféle osztály van és ezek eszményei, noha mindig az emberiség szolgálatára vonatkoznak, külső formájukban és beállítottságukban különböznek. Feltételezem most, hogy az Árja Eszmény az, amelynek életedet szentelni kívánod.

Felajánlásod most némileg szűkítettnek, kevésbé egyetemesnek fog látszani, mint a korábban.

Most ezt az alakot fogja öltetni:

Itt és most akarom, hogy életemet és egész személyiségemet felajánljam az emberiség értelmi és szellemi kibontakozására.

Tudatosítsd magadban, hogy ezzel az önkorlátozással az okkult életben óriási lépést tettél. Nem tehetted volna meg korábban, mert ha így cselekedtél volna, az az egyetemes szeretet rovására történt volna és a fölény érzetével, sőt önteltséggel ért volna fel az emberi haladásra vonatkozó más eszmények, mint pl. a fejlődés fizikai, érzelmi és lelki összetevői iránt.

A szereteted most megérteti veled, hogy mindezek szükségesek, és noha már korlátozod tevékenységed körét az értelmi és szellemi területekre, teljes elismeréssel tekintesz mindazok eszményének szükséges voltára, akik az emberiséget szolgálják. Később eszményed ismét egyetemesebb jellegű lesz majd, de egy időre ez a korlátozás szükséges.

Az, hogy a spirituális munkádért semmiféle jutalmat nem fogadhatsz el, szigorú törvény a Fehér Testvériség Árja Osztályában. Egyszerűen nem szabad kérned vagy elfogadnod semmiféle juttatást, ellenszolgáltatást, bért, vagy fizetést a szellemi tanításért vagy segítségért, amelyet adsz.

Lehet, hogy adnak és kétségtelenül fognak is neked adni ajándékokat és el is fogadhatod ezeket, de nem a munkádért járó fizetségként. Sohasem szabad jutalmat kérned, vagy díjat megállapítanod azért, amit szabadon adsz.

A szellem adományai nem vásárolhatók meg és nincsen áruk. Nem a tied, csak annyiban, hogy az Egyetemes Élet megbízottja vagy. Ha úgy tekinted azokat, mint sajátodat, vagy jövedelmi forrást kívánsz csinálni belőlük, vagy arra számítasz, hogy üzérkedhetsz velük,

vagy pénzzé teheted ezeket, akkor vagy esztelen, vagy az emberiség tolvaja és megrablója vagy.

A szellemi látásod hamar el fog halványulni és holt mondásokat fogsz ismételni, amelyekből elillan az élet. Fízett szónok nem lehet az Élő Szó tolmácsa.

Ezért van az, hogy az árja fajban az igazi szellemi tanítónak mindaddig nem szabad tanítványokat mélyreható kapcsolatban elfogadnia, amíg a saját benső megvilágosodása meg nem hozza neki azt a karmát, amelynek segítségével tanítványait a tanítás ideje alatt támogathatja.

Ez a tanítási lehetőség idővel megadatik neked, ha felajánlásod tiszta lánggal ég és küzdesz a belső ember ilyen kísértései ellen. Ha megalkuszol ezen a téren, hátráltatod a haladásodat és korlátozod hasznosságodat.

Mivel oly gyakran idézik Lukács evangéliumának X. 7. mondatát:

„Megérdemli a munkás a maga bérét” mentsésképpen a pénz elfogadásáért, jó volna, ha elolvasnád ennek a szakasznak az első húsz versét is és megkérdeznéd magadtól, vajon lehetséges-e, hogy Jézus Mester mondta ezeket, vagy ezek nyilvánvaló papi betoldások.

Semmiféle ilyen kibúvó nem megengedett. Nem szegheted meg ezt a törvényt. Jobb, ha most győződ le a kísértést és tisztítod meg elmédet ebben az irányban, mielőtt tovább mennél. Természetesen meg fogod érteni, hogy ezeket a szabályokat nem az átlagember számára írták, akinek növekedése és fejlődése még az önérvényesülés törvénye alá esik és aki azért küzd a piacon, hogy fejlessze személyiségét, hanem azok számára, akik az önfeladás említett ösvényére léptek, és akik életüket az emberiség szolgálatának szentelték. Ez az, amit az utolsó hét év folyamán reggeli és esti felajánlásaidban megtettél. Ezért ez a szabály rád nézve érvényes, noha másokra talán nem alkalmazható.

XII. SZABÁLY.

Kerüld az önsajnálatot.

Amint a XI. szabályban feladatod a benső én küzdelméhez tartozik, úgy itt is hasonló kényes kérdést kell megoldanod.

Az önsajnálát egyike az alattomos kísértéseknek, mert fejlődésed ezen fokán évek telhetnek el lassú érlelődéssel, amelyekben nincs izgalom. Könnyen megesik, hogy elhagyatottnak érzed magad. A Mesterek látszólag szem elől tévesztettek.

Egyedül állsz. Képességeidet és tehetségeidet, amelyeket értékeseknek tartasz és használni akarnál, látszólag nem ismerik fel. Látod, hogy mások kapnak munkát, elismerést, míg téged mellőznek. Felháborodsz tétlenséged miatt. Kísértést érzel, hogy olyan mozgalmakba vesd bele magad, amelyek személyiségednek hízelegnek.

Majdnem biztos, hogy összehasonlítod magad másokkal.

Kezded megkívánni társaid lehetőségeit. Az irigység – amelyet elfojtasz magadban, ha mások külső javairól és képességeiről van szó – belülről rágja szívedet.

A tompa, kellemetlen elégedetlenség ködként telepszik rá lelkedre.

Az önvizsgálat túlérzékenyvé tesz a bírálat iránt. A külső kísértéseket, amelyeket legyőztél, mialatt közömbös lettél a tárgyakból eredő ingerek és a jelen vagy jövőbeni örömök iránt, most úgy kell átértelmezned, hogy közömbössé válj minden elismerés iránt mind a jelenben, mind a jövőben.

Ha a szívedben tudod, hogy az emberiség szolgálatára való felajánlásod teljes és őszinte - márpedig elsődleges elvégzendő feladatod ezt a bizonyosságot elérni - akkor meg kell tanulnod nyugodtan várni, amíg szükség lesz rád azon a területen, amelyre felkészültséged

alkalmassá tesz. A Bölcsesség Mosterei sokkal jobban tudják, mint te, hogy hol a helyed a nagyobb tervben.

Küzdj az önsajnálattal ellen. Maradj látszólag elfeledett és légy elégedett.

Ne vesd magad az élet úgynevezett gyakorlati dolgaiba, társadalmi mozgalmakba stb. Igen helyes lehet az ezekben a mozgalmakban való működés, de nem helyes, hogy te, kiképzés alatt álló tanítvány ezeket fájdalomcsillapítónak használd, hogy ingerültségedet ellensúlyozza, vagy hogy enyhítse megsebzett büszkeséged kellemetlen érzéseit.

XIII. SZABÁLY.

Kerüld a kérkedést

Ugyanarról a gyökérről sarjad, mint az önsajnálattal, és a hajlam rá egy töről fakad az elismerést megkívánó, ugyanilyen nehezen kordában tartható kívánsággal: kikerülni és elhalasztani az alsóbb Én teljes alárendelését a magasabb Énnek. Csábító a múlt érdemeire építeni, feltárni karmád adta képességeidet a nálad kevésbé fejlettek előtt azért, hogy elismerésüket és hízelgésüket megszerezd. Kellemes, ha a tömeg csodálattal tekint rád, még ha ennek eléréseért fel is kell áldoznod a saját magasabb Éned becsülését és a nálad fejlettebb Páholytársaid elismerését.

Ezért hát tilos a személyiséged bármely szokatlan képességét hangsúlyoznod. Törekedned kell elmerülni a hozzád hasonlók életében.

Nem szabad kilépned és félreállnod. Nem szabad előtérbe kerülésre törekedned. Tanuld meg, hogy az öltözetben, díszben vagy modorosságban való bármely fortély alkalmazása azért, hogy elkülönítsen a többiektől, nincsen összhangban felajánlásod szellemével. Mindegy, hogy valami javítja-e a megjelenésedet vagy árt annak. Ha elkülönít téged a körülötted levőktől – kerüld.

Lao Tse Mester mondja: „A nagy erény sohasem tolakodó”.

Walt Whitman a *The Answerer* c. költeményében ezt írja:

„Üdvözlete általános,

Közömbösen és egyformán mondja üdvözlését az Elnöknek:

„Hogy van, barátom?” annak fogadásán

És azt mondja a parasztnak, aki a földjén kapál:

Jó napot, testvérem.

Mind a kettő megérti és tudja, hogy beszéde helyes.

Itt van az, aki velünk egyenrangú, hasonló külsejű és új.”

XIV. SZABÁLY.

Őrizkedj az öndicsérettől

Még a dicsekvésnél is alattomosabb kísértés a készítés arra, hogy helyeslésért fordulj önmagadhoz, amikor a XII. szabályban említett sötétség rád borul. Hajlamos lehetsz rá, hogy menedéket keress a gondolatban: nem számít, mit gondolnak mások felőled, te ismered saját értéked. Ha így cselekszel, idegen parton kötsz ki és az okkult élet Halhatatlanság és Öntudatosság óceánja felé vivő jötevő, nagy áramlatai elfutnak melletted és te ott rekedsz zátonyra futva.

XV. SZABÁLY.

Kerüld az önelégültséget.

Tegyük fel, hogy legyőzted azokat a kísértéseket, amelyekről az utóbbi három szabályban írtam. Könnyen megesik, hogy boldognak nevezed magad az eredmény miatt, és az öröm természetes tüze könnyen veszélyé lehet és új kísértéssé, melyet le kell győznöd.

Ez csak egy finomabb alakja az előző szabályban jelzett öndicséretnek és H. P. B. erről szólva azt mondotta: „az erény önteltsége a legutálatosabb valamennyi bűn között”.

Mielőtt a Fehér Páholy jelöltje lettél és az okkultizmusba beléptél, jó lelkiismereted volt legjobb pártfogód és az emberek közötti akkori életedben szükséges barátod és védelmeződ. Most más törvény vonatkozik rád. Ami korábban legfőbb tanítód és vezetőd volt, félre kell tenned, mivel arra késztet, hogy konzerválja és elválassza a személyiségedet Alayá-tól – az emberiség Világlelkétől. Ennek el kell tűnnie, mivel része annak az életnek, amelyet hátra kell hagynod, mielőtt az Igazi Életet megtalálod.

XVI. SZABÁLY.

Mondj le a cselekvés minden gyümölcséről.

Ahhoz, hogy erős légy, koncentrálnak kell lenned. Ahhoz, hogy koncentrált légy, meg kell szabadulnod minden kötelektől. A Karma a Cselekvés törvénye - bármit vessen el az ember, azt le kell aratnia.

Az el nem kötelezett ember esetében ugyanaz a személyiség arat és vet. A te életed azonban, amelyet állandó szeretetben adsz oda az emberiségért, állandóan vet magvakat - nem a saját aratásodból, de csak az emberiség javára. Lemondtál a jutalmadról, mint a személyiség egy részéről, melyet egészében felajánlottál a Kozmikus Célnak.

Arra szoktattad elmédet, hogy csakis az emberiség javára gondoljon anélkül, hogy a folyamatban tekintetbe vennéd önmagadat és ekkor egy furcsa fejlemény jelentkezik.

Amint a személyiség teljesen alárendelte magát, határozottabbá és erősebbé lesz, ugyanakkor minden önös késztetés eltűnik belőle.

Ajánld fel életedet folytonosan az emberiség szolgálatára, ne riadj vissza azok bírálataitól, akik nem látnak a te távlataiddal. Ne félj semmi balsikertől, ne keresd a sikerességet, szabadítsd fel magad a fájdalomtól való félelem alól és ne cselekedj a jutalom reményében. Így sokkal hasznosabb leszel és nem építesz gátat az egyetemes Élet áradása elé.

XVII. SZABÁLY.

Szólj igazat! Cselekedj igazat! Légy igaz!

Egy korábbi szabályban megállapítottuk, hogy az Igazság az emberi szívben lakik. Nem található kizárólag a külső megnyilvánulások tényeiben, sem tudományos, bölcséleti, sem vallási tanokban. Benned van, mélyen benned rejlő tulajdonság, és ez az egyedüli, ami megválthat a valótlan és érzékcsalódás béklyóitól. Ezért minden úgynevezett „bűn” eltöröltetik és „megbocsáttatik”, kivéve a benső Igazság Szelleme elleni bűn.

HÁROM ilyen van, ami bizonyosságot tesz minden emberben.

- 1.) Az igazságra irányuló Akarat, amely a szellemi öntudat Atyja-Anyja;
- 2.) A kifejlett Igazság, amely a Bölcsesség egyedüli szelleme és
- 3.) Ugyanez a szellem, megtestesülve az ember tetteiben, amely őt az örökkévaló Fiává teszi, aki az Igazság eme örök szellemének Egyszülött Fia a saját szívében.

Ne tévedj ebben a tekintetben.

Jelen világunk papsága folyamatosan azon munkálkodik, hogy félrevezesse az embereket, valamint eltorzítsa és elfedje ezt az Egy Nagyszerű Valóságot.

Teljes szabadságot engedj bensődben ennek az értéknek. Fejleszd ki magadban az Igazság iránti akaratot. Légy bátor az Igazság kifejezésében úgy, ahogyan azt látod. Ha az Igazság

iránti akaratod őszinte, az Igazság megtestesülése leszel és csakis a Világosság gyermekeinek seregét fogod szaporítani.

A Bölcsesség minden Mestere, a Fehér Páholy valamennyi adeptsusa a Világosság megtestesülése, tökéletes kifejeződése az Igazság dicsőségének fizikai emberi formában. A világ ÖRÖK SZELLEME és ÖNTUDATA csakis az Igazságnak ebben a szellemében szolgálható.

Soha sincs az emberen kívül, hanem mindig és csakis benne található.

A mennyek országa benned van. Kapui kifelé nyílnak. Megóvhatók a rozsdától folytonos használat által. A mennyek országában élő Atya-Anyja az Igazság iránti akarat az, aki birtokolja a kulcsokat és belőle ered a Szent Szellem, és egyedül ez mentheti meg az embert a hibáktól. A ragyogó Igazság emberszeretettől vezetve bölcsességgé válik. Nem lehet a tudást helyesen használni, ha nem hatja át azt ez az Igazság, és nem vezeti a Szeretetet.

XVIII. SZABÁLY.

Légy te magad a Igehirdető minden szentírásban, amit olvasol.

Mint az ember elkötelezett szolgálja, úgy fogod találni, hogy egyesültél az Örökkévalóval, és hogy valamennyi szentírás végeredményben arra az tudati állapotra utal, amelyet *te* elértél az által, hogy felajánlottad magad az Igazságnak és Szeretetnek.

„Tekints magadba, Buddha vagy.”

„A Tao benned lakik és kiárad az egész világegyetemre.”

„Te vagy a tűz, mely elégeti a salakot és meghagyja a tiszta aranyat.”

„A mennyek országa tebenned van.”

Kutatod a szentírásokat, hogy megtaláljad bennük igazi Énedet, mert *te* vagy *Az*, amiről valamennyi szentírás szól. *Te* vagy a Krisztus és minden szavadból a nagy szentírások Igéjének Ereje árad.

Feláldoztad életedet és megtaláltad önmagadat.

Nemcsak azért kellene összeforrod a Megváltók mondásaival, mert tudod, hogy szavuk a *Te Saját Szavad*, hanem mert meg kell értened, hogy valamennyi bölcs ugyanabból az Elméből származik és más-más személyiségek útján ők is kifejezői a *Te* fejlődő gondolkodásodnak.

Ne engedj más megtestesült úrnak befolyást az életedre.

Ne keresd uradat a formai, a fizikai, asztrális, vagy mentális világban. Ismerd fel, hogy az Igazságosság ereje önnönmagadban lakik, sohasem azon kívül.

Szeresd társaidat a Kozmikus Munkában, de soha se imádd, vagy bálványozd őket.

XIX. SZABÁLY.

Légy szabad

Szeretted a fogságot. Visszariadtál a felelősségtől a szellemi birodalomban, ám csakis úgy lehetsz szabad, ha elfogadod a benned lévő legmagasztosabb Eszmény által (a *te dharmád*) reád rótt felelősséget.

Az emberiség iránti szeretet és az Igazság szolgálata öntudatodat minden korlát fölé emelte.

Akiknek kisebb a látókörük, azt fogják neked mondani, hogy engedelmeskedned kell és tiszteletet kell tanúsítanod a külső hatalom iránt, meg kell alázkodnod előtte, és szolgálnod kell azt. Ez hazugság! Ezen a téren nem lehet megalkuvás. Légy szabad minden rabságtól az Igazság szelleme által és annak a szellemnek dicsősége benned és körülötted lesz.

XX. SZABÁLY.

Kerüld a „mutatványokat”.

Ide tartoznak:

- 1.) Látványos jelenségek előidézése (akár nyilvánosan, akár magányosan végezve),
- 2.) Kísérleti mutatványok, és
- 3.) Rendellenes testgyakorlatok, akár légzés, akár testhelyzetek terén.

A Nagy Szellemi Útkeresés és az ahhoz vezető ösvények nagyon egyszerűek, egy gyermeknek sem kell közben eltévednie. A lényeg csupán az emberiség szolgálatára való felajánlás, teljes férfiasságnak és nőiségednek állandó, tántoríthatatlan felhasználása ennek az eszménynek érdekében.

Keveseket találunk azonban, akik hajlandók egyszerűségben élni és sokakat, akik okkult fejlődésüket rendellenes erők növekedése szerint mérik. Lehetnek pszichikus erőd, kiterjedt érzelmi és értelmi képességeid, mégis lehetsz messze a Bölcsességtől és a Fehér Páholy testvériségétől.

Most nem olyan cselekedetekre gondolok, amelyeket az emberek feltűnés kedvéért tesznek és azért, hogy a világ megtapsolja őket. Egyszerűen figyelmeztetek egy hibára, amelyet könnyen elkövethetsz, még legjobb szándékod ellenére is.

Van sok okkult iskola, amelyek legtöbbje az önzés fejlesztését és a „Tannha”, vagyis a személyes tapasztalás és növekedés vágyát szolgálja.

Aki meg akarja menteni életét, el fogja veszíteni. Aki kész elveszíteni életét az emberiség szolgálatában, azt fogja tapasztalni, hogy az Egyetemes Élet ömlik át rajta.

XXI. SZABÁLY.

Egyszerűen: szeress. Ne félj szeretni.

Találkozni fogsz látszólag bölcs emberekkel, akik azt mondják majd neked, hogy az emberiség iránti szeretet tévedés, és azzal, hogy ezt a szeretetet gyakorlod, mind mélyebben merülsz el a Maya, a káprázat világába.

Azt fogják mondani: „Az emberiség nagyon átmeneti formája az Egyetemes Életnek” és azt, hogy a „Fehér Páholy, mely csak azért él, hogy ezt szolgálja, az érzéksalódásban egy múlandó formához kötődik és a valóságot illetően önmagát ámitja.”

Azt fogják neked mondani, hogy mentesnek kellene lenned a formákhoz való minden szeretettől, ragaszkodástól és el kellene választanod magad teljesen a formák világától. Továbbá, hogy a szeretet és gyűlölet egyaránt tévedésekhez kötik az embert. Érvelésük az, hogy az ember fájdalom és szenvedés útján tér vissza igazi szellemi birodalmába, és hogy minden részvét és együttérzés, amit ember iránt mutatunk, csak meghosszabbítja az emberi rabság állapotát. „Ezért” - mondják – „le kellene mondanod emberrel és állattal szemben minden részvétről és segítsérről és sohasem kellene magad azonosítanod mással, vagy tiszteletben tartanod kötődéseidet családhoz, néphez vagy más térbeni és időbeni formához.”

Azt is mondják, hogy az Élet-Öntudat örökkévaló, és ami a Szemlélőnek (Purusának) megnyilvánul, időleges és múlandó; ezért neked, mint az örök Gondolkodónak, sohasem kellene szeretettel, vagy részvétellel viseltetned bármely forma iránt.

Ennek az okoskodásnak téves volta abban a feltevésben rejlik, hogy a szeretet egy ellentét-pár egyik fele. Ez nem igaz. A Szeretet örökkévaló és minden megnyilvánulás alapja. Az élet dala öröm, s nem - ahogyan ők állítják - fájdalom. Az ellentét-pár valójában a vonzódás és az ellenszenv kettőse; a szeretet minden ellentét felett áll.

A Fehér Páholy módszere volt, hogy ebben a tekintetben sok mindent a tanítvány intuíciójára bízott, de tekintettel a pszichikai erők óriási fejlődésére és a tudás növekedésére a pszichikai világban (mely éppen olyan anyagi, mint a fizikai), helyes, hogy néhány

kapaszkodót és útjelzőt adjunk a „Tanítás Csarnokán” át az Igazi Ösvényen haladóknak. (Lásd „A Csend Hangja”.)

Eléggé különös azonban, hogy az imént említett iskola, amelyről azt állítják, hogy teljes közömbösséget tanít minden forma iránt, mégis a [XX. szabályban is említett] mutatóványok szerteágazó rendszerét alkalmazza, amelyet Advaita, Shiva Rura, vagy Parameshin nevében kínálnak fel neked. Ezeknek állítólagos célja, hogy téged az érzékszalódás kötelékétől megszabadítsanak és a Tiszta Lét örök és változatlan, alaktalan lényegének kebelében való megpihenésre vezessenek.

Az előbbiekkal nem azt akarom mondani, hogy az összpontosítási gyakorlatok feleslegesek. Csak azt akarom veled megértetni, hogy az alsóbb okkultizmus által használt gyakorlatok önmagukban nem vezetnek az Igazi Szellemi Ösvényre. A magasabb cél érdekében természetesen szükséges az eszköz fejlesztése.

Egy másik iskola, körmönfont érvelésekkel áll eléd amikor azt tanítja, hogy mivel a világegyetem élete egy, mit sem számít, hogy milyen tevékenységet végzel, és hogy az idő világában minden eszmény egyformán leláncol, ezért egyformán érték nélküli. Ez az iskola azt mondja:

„Vesd le magad a sötétség mélységébe. A Legfőbb Élet mindenütt létezik és bármit tesz is, ennek az életnek valamely megnyilvánulását szolgálod.

Ezért ne határozd meg, ne korlátozd dharmádat semmi irányban. Szolgálj a Mélységet, amely a Legmagasabb.”

Ennek az iskolának tagjai azt mondják majd neked, hogy ez egy tágabb és nemesebb eszmény, mint az emberiség szolgálata. Ezen állítás hamis volta abban a tényben rejlik, hogy az akarat különleges korlátozása nélkül nem jöhetett volna létre a Világegyetem semmilyen tényleges megnyilvánulása, és az Isteni Terv sohasem mutatkozhatott volna meg külső formákban. A te kötelességed, mint emberi lényé az, hogy a Legfelsőbb Életet szolgálj az emberiségben, és hogy érzékelhetővé tedd a Nagy Tervet, amely ennek szolgálatára való felajánlkozásod által feltárult előtted.

Az egész emberiség fejlődése mostanra már az anyagi felől a szellemi lét felé halad. Nincsenek már emberi lények, akik arra volnának hivatva, hogy mélyebbre merüljenek az anyagba, noha sokan vannak, akiknek el kell veszíteniük a testi létből eredő félelmet, hogy a testet a világegyetem kibontakozása érdekében tovább fejlesszék.

„A bűnök és hibák megszüntetése nem deva (építő) Én-eknek való. „

Ez az iskola a hipnózist és a passzív médiumitás gyakorlását is tanítja. De az árja Fehér Páholyban szabály, hogy tagjai közül senki ne engedje meg, hogy hipnotizálják sem a fizikai, sem az asztrális síkon.

A transz állapotban zajló passzív médiumitás csupán hipnózis az asztrális síkról a fizikaira, ezért szintén tiltott. Így hát kerülj minden olyan cselekedetet, amely passzívvá tehet és megfoszt az önrendelkezés lehetőségétől. (Lásd IV. Szabályt az összpontosításról.)

Egy harmadik iskola azt tanítja, hogy a bölcsességhez vezető út szigorú önmegtágadás és amellet érvel, hogy a test gyűlölete és minden testi vágy megvetése útján az ember visszatér a mennyek országába. Ennek érdekében olyan gyakorlatokat ír elő, amelyek segítségével – állítják – az ember megszabadul a testi vágyaktól. Ez az iskola ott téved, hogy a testet rossz és tisztátalan börtönnek tartja „az öröm fenséges palotája” helyett.

A test fegyelmzése nemcsak jó, hanem szükséges is, de az önfegyelmzés gyakorlása ne történjen a testtől való undorral, hiszen az érzéki tapasztalástól való tartózkodás csak eszköz a cél elérésére, nem pedig önmagában vett erény. Ez az iskola azt tartja, hogy a test gyűlölete és az attól való félelem önfegyelmzés. Ez tévedés. A testtől való félelem valójában a testnek alávetett rabszolgaság.

Közömbössé kell válnod a testtel és az érzékelés tárgyaival szemben anélkül, hogy akár a külső tapasztalástól való irtózás, akár az érzéki tapasztalás formáihoz való ragaszkodás vezetne.

XXII. SZABÁLY.

Válj az „Ember Fiává”.

És most a végső szabályhoz érünk. Felismerted, hogy életed mögött egy nagy cél rejlik és folyamatos felajánkozás útján az egész emberiség szolgájává tetted magadat.

Tágítottad látókörödet, elmélyítetted együttérzésedet, így immár képes vagy az ember gyermekévé lenni.

Készen állsz az emberiből az emberibe való születésre, mert bár te mentesülsz a személyiség összeütközéseitől, küzdelmeitől és zavaraitól, mégsem fogsz elkülönülni az emberi családhoz tartozó, kevésbé felvilágosodott testvéreid küzdelmeitől és zűrzavarától.

Nem igyekszel az embertől a mély feledés valamely világába menekülni, hanem szívedet a szeretet nyitott csatornájaként fogod fenntartani összes gyermeked, „a vak árva – az emberiség” javára, amelynek életét az eszménnyel azonosulásod által a magadévá tetted.

Megértetted a szexualitás nagy titkát, azaz, hogy bármi is legyen elmédben, az a szexualitás által felerősödik - akár jó, akár rossz irányban. Így hát többé nem alacsonyítod le az élet csatornáit tisztátalan, szégyenteljes, nemtelen és teljesen önző gondolkozással. Nemiségedet céltudatosan használod fel a nagyobb tervben és testedre úgy tekintesz, mint az élő Isten templomára, hogy az minden részében és szervében tiszta, szent és elfogadható legyen. Nincs többé küzdelem a test és a szellem között. Felismerted egy átfogó érzelmi együttlét szükséges voltát, ezért nem törekszel többé lényed érzéki természetének kiéheztetésére.

Felismerted gondolataid erejét és ebből eredő felelősségedet, ezért elmédben nem szülsz meddő és céltalan képződményeket, hanem tiszta képeket alkotsz az emberiség javára, szépségben, szabadságban, örömben. Felismerted, hogy az érzékiség az érzékek önző, irányítatlan és céltalan kielégítése, ezért kerülöd és igyekszel másokat is segíteni, hogy ezt a hibát legyőzzék.

Egész lényed az emberisége, az emberiség szolgálataé és készen állsz nagy lépést tenni előre a Fehér Páholy misztikus Testvériségébe.

Nem találsz visszataszítónak semmit, ami emberi; részvétellel és megértéssel fogsz hozzá az ember tudatlan gondolkodása folytán született valamennyi bonyodalom megoldásához. Nem fogadsz el semmit, ami nem lehet mindenkié egyenlő feltételek mellett, „minden keserű ítéletkezés véget ér”. Felismered néhány lényeges állítás értelmét – „Ne ítélj, hogy meg ne ítéljenek, ne kárhoztass, hogy ne kárhoztassál, amilyen mértékkel mérsz, olyannal mérnek neked.”

Felülemelkedtél ezen szavak vallásos értelmezésén és következtetésein át ahhoz, ami sokkal fontosabb: igazságuk és értékük szellemi jelentéséhez.

Fel kell készülnöd magányos kiállásra és küzdelemre, noha sohasem voltál olyan szorosan a világ Nagyjaival összekötve, mint most.

Egész lényedből áradó üzeneteid miatt az emberek templomaiból, egyesületeiből, gyülekezeteiből valószínűleg kiközösítenek. Vissza fognak utasítani és meg fognak vetni, gúnyolnak és gyaláznak téged azok, akikért odaadtad életed és véred, – de éppen ez legyen értékes voltod bizonyítéka, mert mindig így bántak minden emberfiával annak emberszeretete ellenében. Amerre jársz, a félreértések, hazugságok és gyanúsítások köntösként borítanak be.

Gyűlölni fognak a képmutatók és azok, akik koruk szokásos erkölcsiségét kérik számon rajtad, mégis „az egész világot szabadon fogod bejárni”.

Az örökkévalóságban élve a múlandó izgalmak szűnyogcsípései nem fognak érinteni. A béke kertje, szépséggel telve, végtelen mérföldekre terjeszkedik a Nyitott Út mindkét oldalán, amelyet a lábad érint.

Ismerni fogod a Nagy Társakat és félreismerhetetlen jeleket és szimbólumokat fogsz viselni, de nem hívhatsz egy embert sem Mesternek, mivel csak egy Mester van – az Örök Élet a világegyetem valamennyi formáján át – az Élet a saját szívedben, korlátlan természetének teljes tudatában.

Járod az Ösvényt, mert te lettél az Ösvény, hallod a Csend Hangját, mert te magad vagy a Beszélő.

A Mesterek jelenlétében beszélsz, mert valamennyi ember végtelenül kedves számodra és ezért nem tudod megsebezni őket, noha szükséges lehet ösztökélned Őket.

Most hát e valamennyi emberszerető részére írt és neked - aki szintén felajánlottad magad – is felkínált kis könyv befejezéseként kérem, hogy töltsön el a Nagy Fehér Testvériség békéje és bölcsessége, ereje és tisztasága, azon fivérek és nővérek közösségéé, akik fizikai testben élnek külső világunk sötétségében és tudatlanságában. Fohászok az Egyetemes Elméhez, hogy fedje fel a benne rejlő tervet, amelynek építésén mind munkálkodunk, és fohászok a Föld szelleméhez, Anyánkhöz, hogy áldja meg testeiteket és teremtő tevékenységeket lelketek három rétegében, – a fizikaiban, az érzelmiben és az értelmiben.

Kívánom nektek drága társaim, hogy miközben évezredek suhannak tovább, mind teljesebben egyesüljete az egész emberi családdal, az alábbi sorok szellemében:

*„Ne végy magadhoz Uram, – Ne! – Meddig?
Amíg csak nem hozok magammal egy szívet, egy lelket,
Minden gyermekedet. És ha vissza kell maradnia egynek,
Engedd meg, hogy ez az egy én legyek!”*

Béke veletek!